

ia77

JazzFlits

7 april 2008,
6de jaargang, nummer 95

NIEUWSSELECTIE

GRONDLEGGER MAMBO OVERLEDEN

In Miami overleed op 22 maart op 89-jarige leeftijd de grondlegger van de mambo, bassist Israel 'Cachao' Lopez. Door Lopez verwierf de bas een prominente plek in de Cubaanse muziek. De foto is van het North Sea Jazz Festival 2006. Lopez was toen voor het laatst in ons land. (Foto: Tom Beetz)

BASSIST DENNIS IRWIN DOOD

Bassist Dennis Irwin is 10 maart op 56-jarige leeftijd in New York overleden. Hij leed al geruime tijd aan kanker. Irwin speelde drie jaar in Art Blakey's Jazz-messengers, van 1977 tot 1980, en in diverse formaties van Joe Lovano en John Scofield.

Irwin kreeg tijdens zijn ziekte veel steun van collega's. Omdat hij geen ziektekostenverzekering had, organiseerden zij benefietconcerten. Het laatste, in Jazz at Lincoln Center te New York, was gepland op de dag dat hij overleed en werd omgezet in een eerbetoon. Onder anderen Tony Bennett, Wynton Marsalis, Mose Allison, Joe Lovano en John Scofield speelden ter ere van de overledene.

[...vervolg op pagina 21](#)

JAZZFLITS nummer 96 staat 21 april op www.jazzflits.nl

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Monk en Ornette Coleman (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Zapp String Quartet, Wayne Shorter (dvd), Tré, Stan Getz (dvd) Nils Wogran, Orrin Keepnews Collection, Tim Hagans, Eric Vloeimans, Pitch Pine Project, Jasper Blom, Brussels Jazz Orchestra, Jazzinvaders e.a.	
Concertverslagen	pg 15
- Susanne Alt, Shebop, Enrico Rava, Deborah J. Carter, Farmer's Market en Dee Dee Bridgewater	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 6
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderma)	pg 17
- New York Calling: Teddy Charles (Paul Blair)	pg 18
- Overzicht festivals	pg 20

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

<http://player.tsfjazz.com/?p=wmp>
en u hoort TSF 89.9

HERSENACTIVITEIT BIJ IMPROVISEREN EN DROMEN VERGELIJKBAAR

Bij een jazzimprovisatie maken de hersenen dezelfde stappen als tijdens het dromen. Daar kwamen twee Amerikaanse wetenschappers achter tijdens een recent onderzoek naar de oorsprong van creativiteit door de National Institutes of Health, een van 's werelds grootste onderzoeksinstituten. Het is in februari op de website PLoS ONE gepubliceerd.

Voor het onderzoek maakten zij een MRI-scan van zes improviserende jazzpianisten. Daarvoor moesten de proefpersonen met een geheel plastic keyboard in een MRI-scanner plaatsnemen. Via een koptelefoon hoorden ze drie vooraf opgenomen begeleiders, met wie ze zowel moesten meespelen als improviseren.

[...vervolg op pagina 21](#)

AL VEEL BELANGSTELLING VOOR TWEEDE DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ

Volgens de organisatie van de tweede Dag van de Nederlandse Jazz loopt de inschrijving voorspoedig. Meer dan honderd bands en artiesten hebben zich aangemeld voor de 28 showcases (korte optredens) en er worden minstens achthonderd bezoekers verwacht. De Dag van de Nederlandse Jazz vindt 16 mei in Amersfoort plaats.

De voorzitter van de programmacommissie Cees Schrama is goed te spreken over de animo voor de showcases: "Het niveau van de bands die zich inschrijven ligt bijzonder hoog, maar ook nieuwe en onbekende acts melden zich aan. Het geeft aan dat de Jazzdag nu al wordt gezien als de plek waar je gezien wilt worden." De Dag van de Nederlandse Jazz wil de jaarlijkse ontmoetingsplek worden voor programmeurs, journalisten, musici en vertegenwoordigers van boekingskantoren, platenmaatschappijen, studio's, conservatoria, jazzclubs en festivals. Het evenement is een initiatief van Buma Cultuur en wordt rechtstreeks uitgezonden op Radio 6.

PODIA

VOOR TWEEDE JAAR GEEN FESTIVAL 'JAZZ IN LIGHTTOWN'

Het Eindhovense festival Jazz in Lighttown gaat dit jaar niet door. De organisatie krijgt geen subsidie. Ook vorig jaar moest het festival wegens geldgebrek worden geschrapt. Het lijkt erop dat het doek voor het festival nu definitief gevallen is.

In het Eindhovens Dagblad van 12 maart spreekt organisatievoorzitter Hans Brian nog wel de hoop uit dat het festival volgend jaar terugkomt, maar hij vermoedt dat het na twee jaar moeilijk wordt om sponsors te vinden. Jazz in Lighttown stond altijd in augustus op de kalender. Dat is aan het eind van het evenementenseizoen en dat was steeds meer te merken aan de bezoekerscijfers. Hoofdsponsor Dorint Hotel trok zich daarom terug. De subsidiegevers, de gemeente en de stichting CityDynamiek, wilden het festival vervolgens koppelen aan de uitreiking van de Edison Jazz Awards in het Muziekcentrum Frits Philips in november. Dat wilde de organisatie weer niet, onder meer omdat dan entree geheven zou moeten worden. Een kleinschaliger opzet is volgens de organisatie geen alternatief, want financieel niet haalbaar.

Jazz in Lighttown lijkt nu verleden tijd te worden. Een voorstel van de organisatie om het festival op de vertrouwde manier in mei of juni te houden kan niet op steun van de subsidiegevers rekenen. De directeur van CityDynamiek, Eric Boselie, denkt dat er geen draagvlak voor een 'breed jazzevenement' is in Eindhoven, zo stelt het Eindhovens Dagblad.

BENJAMIN HERMAN EN LOUIS VAN DIJK SPELEN VOOR TREINREIZIGERS

Ter gelegenheid van de Boekenweek konden treinreizigers zich 16 maart op twee trajecten laven aan de muziek van saxofonist Benjamin Herman en pianist Louis van Dijk. Aan het eind van hun rit kwamen beide musici bijeen voor een gezamenlijk concert in station Amsterdam Bijlmer.

De formatie van Benjamin Herman (met Jesse van Ruller (gt), Gijs Dijkhuizen (dr) en Clemens van der Feen (b)) speelde in een gloednieuwe intercity op de route Haarlem-Amsterdam Bijlmer (via Leiden) en die van Louis van Dijk (met John Engels (dr) en Henk Haverhoek (b)) tussen Hilversum en Amsterdam Bijlmer (via Utrecht) in een klassieke trein uit 1946. De optredens waren een idee van J. Bernlef, jazzliefhebber en schrijver van het boekenweekgeschenk van dit jaar. Met dat geschenk op zak mocht 16 maart de hele dag gratis met de trein gereisd worden.

NIEUWSflitsen

Kim Hoornweg (Foto: pr Kim Hoornweg)

Hoogeveen krijgt eendaags jazzfestival

Kim Hoornweg, Trijntje Oosterhuis en Room Eleven staan zaterdag 14 juni op het programma van het eerste Jazz Vibes-festival in Hoogeveen. Ze treden er 's avonds op. Overdag zijn er workshops, masterclasses en lezingen. Andere optredende artiesten zijn New Cool Collective, Francien van Tuinen en Joost Swart's Tetra, Tineke Postma Quartet, Sjoerd Dijkhuizen Quartet, Jenne Meinema & Rein de Graaff, Stable Roof Jazz & Blues Band en Groove Sniff 'n Dogs. Jazz Vibes vindt plaats in Theater-Congrescentrum De Tamboer. Het is de bedoeling dat het nieuwe festival een jaarlijks karakter krijgt.

Richard Galliano in studio voor twee nieuwe cd's

Accordeonist Richard Galliano gaat twee nieuwe platen maken. Eind april duikt hij de studio in met het Brussels Jazz Orchestra. Voor deze opname arrangeerde Bert Joris de muziek van Galliano. De plaat wordt eind november uitgebracht als onderdeel van de viering van de vijftiende verjaardag van het orkest. Galliano gaat verder in Los Angeles een plaat maken met Charlie Haden, Gonzalo Rubalcaba en Mino Cinelu.

Nieuwe plaat van saxofonist Bart Defoort

Saxofonist Bart Defoort brengt deze maand een cd uit met het Bart Defoort & Emanuele Cisi Quintet, de groep waarmee hij enkele maanden geleden een succesvolle Jazzlab-tournee deed. Dit internationaal kwintet, met Defoort en Cisi op saxen, Ron van Rossum op piano, Nic Thys op bas en Sebastiaan de Krom op drums, zal de cd dit najaar op diverse podia in binnen- en buitenland presenteren.

Discografie Blue Note-label op cd-rom

Op cd-rom is een discografie van alle Blue Note-platen uit de jaren 1939-1999 verschenen. Het overzicht is samengesteld door Michael Cuscuna en Michel Ruppli. De disk bevat een pdf-bestand van bijna duizend pagina's. De uitgave kost 60 euro en is in Nederland te bestellen via gehojazz@planet.nl.

OVERIG

Quincey (Foto: Julie Blik)

FORMATIE QUINCEY BRENGT 'GELEEND' PLAATSNAAMBORD TERUG

De formatie Quincey heeft 6 maart een 'geleend' plaatsnaambord teruggegeven aan de burgemeester van het Franse plaatsje waaraan het Nederlandse kwintet zijn naam ontleent, zo berichtte dagblad De Pers. Het bord werd op een avond in 2001 van een muur gehaald. Om het goed te maken kreeg de burgemeester ook nog Quincey's nieuwe cd 'Circus'.

Een 'ouderwetse' plaat volgens Arjan Terpstra van De Pers. Quincey-pianist Daan Herweg kan zich bij die kwalificatie iets voorstellen: "De meeste jazzplaten ontstaan rond één persoon, waaromheen ad hoc-muzikanten worden gezocht die de partijen uit de losse pols invullen. Wij zochten een klassieke kwintet sound. Vijf mensen die op gelijke voet met elkaar musiceren." Of in de woorden van medegroeps-lid en saxofonist Floris van der Vlugt: "Wat wij maken is moderne jazz met klassieke bezetting. (-) Het doel is iets moois te maken, en wij vinden een akoestisch geluid nou eenmaal mooi omdat het eerlijk is. Ook hebben we geprobeerd een echte plaat te maken, in die zin dat er elf bondige stukken moesten komen, compact gespeeld in plaats van de voor jazz gebruikelijke vier met eindeloze solo's."

MUZIEK CENTRUM NEDERLAND GEOPEND

De nieuwe huisvesting van het Muziek Centrum Nederland (MCN), waarin ook de gezamenlijke jazzinstellingen zijn ondergebracht, is 11 maart op het Rokin in Amsterdam officieel geopend. Het onderkomen biedt plaats aan vijftig medewerkers.

In het pand komen ook diverse voor het publiek toegankelijke ruimtes, waaronder het multimediale documentatiecentrum (het Muziek Informatie Centrum) en zalen voor cursussen, discussies en debatten. De opening zou door minister Plasterk van OCW worden verricht, maar die moest afzeggen wegens een Kamerdebat.

Het MCN is het kennis- en promotiecentrum voor het professionele muziekveld. Het is begin dit jaar ontstaan uit een fusie tussen het Nationaal Pop Instituut, Stichting Donemus, Stichting Gaudeamus, Stichting De Kamervraag en de gezamenlijke jazzinstellingen. De leiding is in handen van directeur Janneke van der Wijk.

NIEUWSflitsen

Humphrey Lyttelton stopt met 'The Best of Jazz'

Trompettist Humphrey Lyttelton (86) heeft 17 maart zijn laatste 'The Best of Jazz'-programma voor BBC Radio 2 gemaakt. Hij zet er na veertig jaar een punt achter "to clear a space for some of my other ambitions". Met zijn programma wist hij jarenlang honderdduizenden luisteraars enthousiast te maken voor jazz. Louis Armstrong omschreef Lyttelton ooit als "that cat in England who swings his ass off".

Geen metrostation 'Oscar Peterson' in Montréal

Een Canadese actiegroep is er niet in geslaagd om een metrostation in Montréal naar Oscar Peterson vernoemd te krijgen. Een petitie met vijfduizend handtekeningen wist het stadsbestuur hiertoe niet te vermurwen. Het bestuur wil niet afwijken van de regel dat pas een jaar na iemands overlijden een publiek gebouw zijn of haar naam kan dragen. De actievoerders vermoeden echter dat het bestuur liever vasthoudt aan de bestaande naam van het station.

Residence BigBand 1ste bij Blast! Bigband Event

De Haagse Residence BigBand en de Bigband Oegstgeest hebben 8 maart tijdens het Blast! Bigband Event in Slie-drecht de eerste prijs in respectievelijk de topklasse en de introductieklasse gewonnen. Elister van der Molen, trompettiste van de Hagenaars, en Arjen Barnhoorn, drummer van de Oegstgeestenaren, waren in hun klasse de beste solisten. Aan het evenement, dat dit jaar voor de derde keer plaatsvond, nam een tiental amateur-bigbands deel. Andere deelnemers waren het Utrechts Jazz Orkest, de Swing Time Bigband en de Swingers Unlimited. De organiserende Bigband Blast! speelde buiten mededinging tijdens het beraad van de jury, die dit jaar uit Loet van der Lee en Rob van Bavel bestond.

Frank Sinatra-postzegel 13 mei in roulatie

Vanaf 13 mei, dat is precies tien jaar na zijn dood, kunnen Amerikanen een postzegel met de beeltenis van Frank Sinatra op hun brieven plakken. De zegel bevat een portret van Sinatra in het midden van de jaren vijftig en is getooid met zijn handtekening. Het ontwerp werd eind vorig jaar onthuld in aanwezigheid van zijn kinderen Nancy, Tina en Frank Jr. Die toonden zich toen ingenomen met het eerbetoon: "Of all the awards he has received, this one would have been very special to him."

Inschrijving Dutch Jazz Competition 2008 gestart

De inschrijving is geopend voor de zevende editie van de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition. De wedstrijd staat open voor talentvolle Nederlandse jazzmusici en -groepen. De finale is 12 juli op het North Sea Jazz Festival. De vier finalisten moeten zich daarvoor via twee halve finales plaatsen: een in Amersfoort (16 mei) en een in Lantaren/Venster in Rotterdam (6 juni). In de Dutch Jazz Competition zijn drie prijzen te vergeven: de Sena Prijs Beste Groep, de SNS Reaal Prijs Beste Eigen Compositie en de Norma Prijs Beste Solist. De laatste editie van de Dutch Jazz Competition werd in 2006 gewonnen door het Fransz von Chossy Trio.

(<http://www.dutchjazzcompetition.nl>)

OVERIG VERVOLG

KWARTET ZAPP PRESENTEERT NIEUWE CD

In de smaakvolle kleine zaal van de Philharmonie in Haarlem presenteerde zondag 9 maart het improviserend strikkwartet Zapp haar nieuwe cd 'Peculiar' (zie ook pag. 9). Een immens doek achter het podium was af en toe knaloranje belicht; een verwijzing naar het cd-hoesje in dezelfde kleur. Zelfs de aangeboden pauzedrankjes waren oranje. Er werd muziek gespeeld die afkomstig was van Amerikaanse en Canadese componisten, onder wie John Scofield ('Why Nogales?' en 'Peculiar'). De groep gaf met zichtbaar plezier een lang concert vol behaaglijk samenspel. Zapp heeft internationale bekendheid en bevestigde die reputatie door hun klassieke ervaring te gebruiken voor een middagje 'cartoon'-kamerjazz.

(Tekst: Peter J. Korten; foto: Jeff Zimmerlin)

'GROTE JAZZENSEMBLES MOETEN MEER EUROPESE COMPOSITIES GAAN SPELEN'

Voor grote jazzensembles zijn veel te weinig stukken van Europese componisten voorhanden. Dat vindt het medio maart in Kopenhagen opgerichte European Jazz Composers Network (EJCN). Deze organisatie wil daarom hedendaagse componisten, jazzorkesten en festivals met elkaar in contact brengen.

Het EJCN is een initiatief van onder anderen de Noorse componist Geir Lysne, de Duitser Steffen Schorn en de Deen Lars Møller. Volgens Lysne komt het meeste materiaal voor bigbands nog steeds uit Amerika, zo vertelt hij op de website van het Britse blad Jazzwise. Dat is ook logisch, omdat daar de wortels voor deze muziek liggen, maar wellicht is er ook sprake van een gebrek aan zelfvertrouwen bij Europese orkesten, componisten en orkestleiders: "The situation is in many ways an opposite one to the situation in the classical world, but it's a change going on. More and more European composers use their own heritage and their own folk music as a base for composing for large jazz orchestras." Lysne hoopt dat het Network als katalysator kan werken: "We have a vision of strengthening the European identity within the jazz art music. EJCN wants to inspire everybody working with jazz-music in Europe, to be a part of this new wave."

„Ik ben te nuchter voor verafgoding - ik heb zelfs een hekel aan het woord - maar in de muziek gebeurt wel eens iets wat je bovenmenselijk zou kunnen noemen. Neem Monk. Ik kan uren naar de muziek van Thelonious Monk luisteren en me steeds weer afvragen: hoe doet hij dat nou? Raadselachtig.

J. Bernlef, Trouw, 'De 10 geboden', 8 maart 2008

NIEUWSflitsen

Dee Dee Bridgewater benoemd tot Commandeur

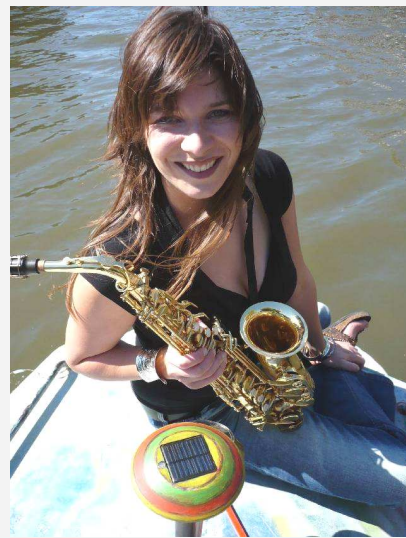
Zangeres Dee Dee Bridgewater is 7 maart onderscheiden met de versierselen van de Commandeur in de Ordre des Arts et des Lettres. Ze ontving deze van de Franse minister van Cultuur Christine Albanel. Albanel beschouwt Bridgewater als een jazzicoon en een prima ambassadeur van de Frans/Amerikaanse culturele betrekkingen.

Na tien jaar nieuwe cd van Saskia Laroo

Na tien jaar is een nieuwe cd van trompettiste Saskia Laroo verschenen. Ze kreeg 15 maart in Paradiso te Amsterdam het eerste exemplaar van 'Really Jazz' uit handen van Hans Dulfer. De muziek op het album is een mengsel van funk, dance en jazz. Laroo is ook op saxofoon en bas te horen. 'Really Jazz' verschijnt in eigen beheer op Laroo Records.

Herbie Hancock op komend North Sea Jazz Festival

Pianist Herbie Hancock speelt op het North Sea Jazz Festival, dat dit jaar op 11, 12 en 13 juli plaatsvindt. Ook het Brad Mehldau Trio, Cassandra Wilson, het Bobby Hutcherson Quartet, bassist Victor Wooten, het Michel Camilo Trio en Buddy Guy geven acte de présence in Ahoy Rotterdam. Het gehele programma van het North Sea Jazz Festival wordt op 6 mei bekendgemaakt.

Susanne Alt (Foto: pr Jazzahead!)

Derde editie Jazzahead! verwacht 4.500 bezoekers

De organisatoren van de internationale conferentie Jazzahead! verwachten van 17 tot en met 20 april zo'n 4.500 bezoekers in het congrescentrum van de Duitse stad Bremen te kunnen verwelkomen. De derde editie van dit jaarlijkse evenement voor jazzprofessionals biedt tal van optredens, alsmede workshops en panels over actuele onderwerpen. Het hoofdthema is 'go networking'. Optredende jazzmusici zijn onder anderen Branford Marsalis, Maceo Parker, Wallace Roney, Florian Ross, Anke Helfrich, Florian Weber, Jef Neve, Gwilym Simcock, Susanne Alt en Jazzkamikaze. Tijdens Jazzahead! vindt ook de tweede German Jazz Meeting plaats, een evenement waarvoor de Dutch Jazz Meeting model heeft gestaan.

(<http://www.jazzahead.de>)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

ROLLINS EN DE ZELFKRITIEK

Het vooraf luid bejubelde concert van het Sonny Rollins Trio, met Christian McBride en Roy Haynes, van 18 september vorig jaar zal niet op cd worden uitgebracht. Rollins heeft het afgekeurd. Dat concert vond plaats in Carnegie Hall, vijftig jaar na zijn eerste optreden, daar in New York City. Het trio bestond toen uit Wendell Marshall en Kenny Dennis. Van dat concert is zelfs een registratie opgedoken die samen met het recente trio op Rollins' label Doxy Records zou verschijnen. Op <http://www.jazzwax.com> staat nu te lezen dat Rollins na zorgvuldige afweging geen heil ziet in het uitbrengen van het nieuwe trio. Het is niet bekend of de opname van 1957 nog wel zal worden uitgebracht. Rollins over het recente trio-optreden: "Ik was er niet tevreden over. Ik hoor dingen in mijn spel die mensen niet horen of uit beleefdheid ongemoeid laten." Op 'jazzwax' staan veel *blogs* met interviews van de journalist Marc Myers. Aanbevolen, al is het bijna een dagtaak.

NIEUWE JAZZCOÖPERATIE

In navolging van het Amerikaanse ArtistShare, zo lijkt het, bestaat sinds kort in Chicago het muzikantenlabel BluJazz/Plus Loin. Volgens informatie zal eind april in Parijs de Europese tak Plus Loin worden gevestigd. Het bedrijf wordt geleid door Greg Pasenko en is een onafhankelijk, door musici bestuurd label, met als credo: 'Created for Artists by Artists'. Musici blijven de baas over hun opnamen, composities en royalties. Zelfs musici die bij andere labels onder contract staan kunnen tegen betaling gebruikmaken van allerlei diensten (promotie) die BluJazz/Plus Loin aanbiedt. De winnaar van de Monk Competitie 2006, pianist Tigran Hamsyan (20) uit Armenië, heeft er een cd uitgebracht, evenals de New Yorkse tenorist David Brandon. Op die cd spelen ook trompettist Scott Wendholt en pianist/organist Gary Versace. (<http://www.blujazz.com>)

PRESENTATIE CD'S IN BIMHUIS

Het lijkt inderdaad de allerbeste plek om je nieuwe cd te presenteren, dat Amsterdamse Bimhuis. Het is tot op zekere hoogte te vergelijken met de reden waarom Amerikaanse musici naar New York trekken als ze er al niet zijn geboren. In New York kan je rekenen op aandacht van de daar gevestigde pers, en dat zal in het Bimhuis hopelijk niet anders zijn. Vrijdag 11 april komen de Astronots met vooral composities/arrangementen van trombonist Joost Buis hun cd 'Zoomin' aanbieden. Op maandag (14) presenteert het Amsterdam Jazz Orchestra zijn cd 'Finding The Way'. Solisten van internationale klasse bij het orkest zijn Eric Vloeimans en Jesse van Ruller. Volgens de informatie speelt het orkest uitsluitend werk van Nederlandse componisten. Dat heeft volgens mij niets te maken met de mededeling aan het eind van het bericht dat eters die avond alleen kunnen rekenen op een buffet, in plaats van de gebruikelijke menukaart. Reserveren aanbevolen via telefoonnummer 020-788 2158.

Op 20 april komt het Zapp String Quartet naar het Bimhuis met hun cd 'Peculiar.' De menukaart is dan weer aanwezig. De volgende dag: het Duo Sean Bergin & Rogerio Bicudo. Zij zullen hun productie 'A Tale of Three Cities' aan de man willen brengen. Dan woensdag (23) het langverwachte

Jasper Blom Quartet en hun debuut-cd 'Statue of Liberty', en ten slotte op donderdag (24): Ab Baars Solo Bite The Gnatze en de presentatie van de cd 'Wals door het Raam'. De pers is van harte welkom.

THE LATIN SIDE OF WAYNE SHORTER

De gevierde trombonist Conrad Herwig (1959) vervolgt zijn weg met de serie 'The Latin Side of...', nu met Wayne Shorter. Al eerder hield Herwig zich bezig met 'The Latin Side of Miles Davis' en 'The Latin Side of John Coltrane'. Bekende stukken van die markante figuren kregen van de trombonist een latin-jasje aangemeten. Onlangs toerde Herwig met de formatie van Eddie Palmieri aan de Amerikaanse westkust. Tijdens die tournee werd al werk van Shorter uitgevoerd. Solisten toen en misschien ook op de cd die deze maand op Half Note Records verschijnt, waren trompettist Brian Lynch, baritonsaxofonist Ronnie Cuber en percussionist Pedro Martinez. Herwig verzekerde in zijn e-mail dat 'Footprints' tot de favorieten behoort. De radio-uitzending (gemist?) van 30 maart bevatte een heel uur muziek van Conrad Herwig. Deze is nog na te luisteren op 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl> onder Lüdeke Straightahead(?).

CHET BAKERS BARCLAY SESSIONS OP 8 CD'S

True Blue Music/Mosaic Records heeft een box van Chet Baker doen verschijnen, inhoudende wel acht cd's. Dat was mogelijk doordat de evenzovele sessions per stuk op een cd zijn gezet. De tijden op die cd's verschillen dan ook van 54 tot 20 minuten. Op twee cd's zit het kwartet van Baker met – is ie nou legendarisch, of niet – Dick Twardzik. Er zitten in de box ook twee cd's met een grote Franse bezetting onder leiding van bassist Pierre Michelot. Hij schreef ook de arrangementen. Het boekje met foto's en tekst bevat 84 pagina's. Bij de recente aanbevelingen van True Blue zit onder meer ook de Duitse pianiste Jutta Hipp met Zoot Sims, anno 1956. Haar trio-opnamen (ook Blue Note) verschenen eerder al in Japan. Daarvoor kreeg Jutta geen cent, tot Lee Konitz' vrouw zich daarover beklagde. Volgens Konitz (Middelheim, 2005) kreeg de pianiste enkele jaren voor haar dood (in 2003) van Blue Note een aanzienlijke som geld. (<http://www.truebluemusic.com>)

MONK COMPETITIE SAMEN MET UNIVERSAL

De Thelonious Monk Institute heeft bekendgemaakt dat vanaf dit jaar de winnaar van de internationale competitie in het bezit komt van een echt platencontract met Concord/Universal. In oktober zal er door tien saxofonisten worden gestreden. In de jury zitten onder anderen Jimmy Heath, Wayne Shorter en Joshua Redman. Deze won in 1991. De finale van de Thelonious Monk International Jazz Saxophone Competition 2008 vindt plaats in het Kodak Theatre van Los Angeles en wel op 26 oktober. De prijzen variëren van 5.000 tot 20.000 dollar. Vorig jaar was de eerste plaats voor de Amerikaanse trompettist Ambrose Akinmusire. In 1995 zegevierde gitarist Jesse van Ruller, een jaar later viel de eer te beurt aan Michiel Borstlap voor zijn compositie 'Memory of Enchantment.' Herbie Hancock en Wayne Shorter zetten het op hun Verve-cd '1 + 1'.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

MONK EN ORNETTE GECANONISEERD

Ten behoeve van je repertoire nummers kiezen uit het werk van Thelonious Monk, dat is vragen om moeilijkheden. Want het is nooit goed. Probeer je zo veel mogelijk de muziek in zijn waarde te laten, dan heet het namaak en luidt het oordeel: dan hoor ik liever de echte Monk. Dient zijn stuk als 'head', en omspeel je het naar je eigen ideeën – zoals te doen gebruikelijk – dan doe je Monk onrecht. Dat oordeel is opmerkelijk. Blijkbaar hebben Monks composities iets meer dan die van anderen en kun je er niet ongestraft mee op de loop gaan.

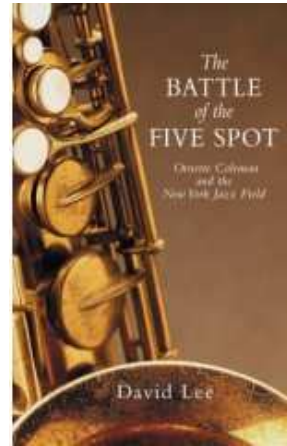
Het waarom en het hoe van de diverse interpretaties zou een analytische studie waard zijn. Ook zou een vergelijking op zijn plaats zijn met andere componisten die materiaal aandroegen dat meer was dan zo maar een 'stukje'. Want Monk is niet de enige op dit punt. En dan mag men de discussie ook nog naar een hoger plan tillen door na te gaan in hoeverre het vertolken van iemands composities, het terugvallen, in welke vorm dan ook, op creaties in het verleden, bijdraagt tot het levend houden van deze vluchtige muziek die jazz heet.

Musicoloog Gabriel Solis doet het allemaal. Volgens hem vraagt het improvisatorisch karakter van jazz, die van vrijwel elke uitvoering tevens een compositie maakt, om een geheel eigen geschiedschrijving, die ruimte laat voor zowel het moment en de reflectie daarop als voor een dialoog met het totaal van wat geweest is. De gevolgde methode van onderzoek moet niet alleen nieuw licht werpen op een aantal knellende vragen over jazz in het midden van de twintigste eeuw, zij maakt ook de weg vrij voor een synthese van etnografische en historische aangelegenheden, in zijn synchronische en diachronische aspecten. Zij brengt naar voren hoe musici met hun auteurschap omspringen en laat onder meer de plaats zien van de macht en het bedrijf in het schrijven van de geschiedenis en het functioneren van de historische verbeelding als cultuurbepalend fenomeen.

U voelt al waar het naartoe gaat: een bij tijden nogal wolige en zich herhalende schrijftrant van een academicus, wiens betoog steunt op een zee van voorgangers op sociologisch en etnografisch terrein. Hij stelt het geduld van de lezer bij herhaling op de proef door de behandeling van een kwestie aan te kondigen, en die dan in de volgende zin voor zich uit te schuiven: 'Alvorens na te gaan wat de avant-garde aan Monks erfenis te danken heeft, is het misschien nuttig precies af te bakenen wat ik onder avant-garde versta.' In hoeverre zijn analyse van Round Midnight in de uitvoering van het Art Ensemble of Chicago verhelderend werkt, laat ik graag aan musicologen over.

Het lijkt me dat de schrijver er inderdaad in geslaagd is in woord en notenvoorbeelden te schetsen hoe Monk van een randfiguur tot een deel van de jazzcanon is geworden, en waarin een blues van hem of een stuk gebaseerd op 'rhythm changes' zich onderscheidt van die van anderen. Maar menige passage heeft mij ervan weerhouden bij de les te blijven.

Gabriel Solis. Monk's music : Thelonious Monk and jazz history in the making. – Berkeley ; Los Angeles : University of California Press, 2008 [= 2007]. – 239 pag. – ISBN 978-0-520-25201-1 pbk . Prijs 23,95 euro

Het tweeweekse engagement dat Ornette Coleman in november 1959 door de eigenaren van de Five Spot werd aangeboden, betekende voor hem een doorbraak, die niet zonder de nodige opschudding verliep. "De kleine, bebaarde man had met grote schreden de Texaanse bossen achter zich gelaten en trad het doorgaans gesloten New Yorkse circuit binnen" (A.B. Spellman). Wel had de autodidact Coleman internationaal de aandacht getrokken door zijn beide platen voor Contemporary. De op zijn minst zweverige te noemen toonvorming en zijn niet op een harmonische ondergrond steunend spel waren vele kenners, die geconditioneerd waren op de song-vorm als uitgangspunt, in het verkeerde keelgat geschoten. Toch was zijn naam hem al vooruitgesneld door toedoen van John Lewis, aan wie hij zowel een platencontract bij Atlantic te danken had als een optreden op het Monterey festival én een introductie bij de Lenox School of Music, waar op hun beurt Gunther Schuller en criticus Martin Williams hem gunstig gezind waren. Er waren echter ook musici die, deels uit lijfsbehoud, schoorvoetend toegaven dat Colemans muziek 'wel wat had', maar daarbij hun eigen, door kennis en ervaring verworven, prominente plaats en aanzien – 'symbolic capital' – binnen het jazzwereldje verloren zagen gaan. Wie dit gegeven wil uitdiepen zal met dit soort omstandigheden rekening hebben te houden. De oud-medewerker van het Canadese blad Coda, David Lee, doet het allemaal. Hij verwerkte ze in een scriptie voor een MA, en hoe gaat dat: tijdens je studie maak je kennis met andermans theorieën en je probeert die in te passen in je gekozen onderwerp. In dit geval waren dat die van de Franse socioloog Pierre Bourdieu, die onder meer een studie maakte van de historische krachtvelden die ertoe leidden waarom, op de voor hem specifieke plaats en tijd in de geschiedenis, zekere sociologische kwesties werden opgeworpen. Het doet gekunsteld aan David Lee's betoog om de zoveel alinea's afgewisseld te zien met door Bourdieu gemunte termen, waarvan het hierboven genoemde 'symbolic capital' er één is. De vraag is dan ook of Lee niet dezelfde observaties had kunnen doen zonder die theorieën erbij te halen. Zijn verhaal leidt nauwelijks tot verhelderende conclusies, of het moest zijn de constatering, in een naschrift, dat Ornette Coleman inmiddels is binnengehaald in de jazztraditie: "Coleman is of course a pivotal figure, the last avant-gardist to make it into the jazz canon before the Marsall/Crouch neo-cons bricked up the entrance."

David Lee. The battle of the Five Spot : Ornette Coleman and the New York jazz field. – Toronto : Mercury, 2006. – 118 pag. – ISBN 1-55128-123-6 pbk. Prijs 18,45 euro

CD-RECENSIES

MARCIN WASILEWSKI TRIO January ECM

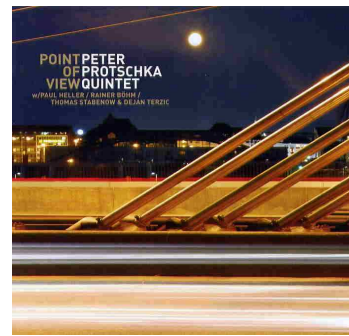
Het Marcin Wasilewski Trio is begonnen als Simple Acoustic Trio. Het trio wordt gevormd door Marcin Wasilewski op piano, Slawomir Kurkiewicz op bas en drummer Michał Miskiewicz. Hun eerste, succesvolle cd, 'Trio', bevatte sterke verwijzingen naar het Standard Trio van Keith Jarrett. Doordat het trio echter een steeds sterker en meer onderscheidend karakter krijgt én door de marketing van het label ECM, staat het trio toch op zich en krijgt het steeds meer voet aan de grond in West-Europa. Op hun nieuwe cd 'January' is een mooie versie van 'Diamonds And Pearls' te vinden. Van Carla Bley wordt het hoekige 'King Korn' gespeeld. Ook is een compositie van trompettist Thomas Stanko opgenomen, met wie ze ook nog steeds een kwartet vormen; 'Balladyne' is een ballad met fijn drumwerk van Miskiewicz. Steeds opnieuw lijkt dit stuk te gaan swingen, maar het trio weet consequent de vaart er uit te houden. De pianist is duidelijk leider. Hij stuurt zijn groep waarheen hij wil, echter zonder te domineren. Van de tien stukken schreef hij de helft. Als een getemd paard beheerst hij zijn kracht en weet met een delicaat toucher, gevoelig te musiceren. Hij improviseert mooi vloeiend zonder zweverig te worden. Rust en beheersing zijn toverwoorden op deze cd. Net als het eerder genoemde album klinkt ook nu het geluid van de bas wat 'dreuniger', maar dat ligt gewoon aan het model bas. 'January' is ruim zeventig minuten puur genieten. (Peter J. Korten)

NILS WOGRAM'S NOSTALGIA Affinity Intuition

Wie de cd 'Affinity' in de winkel ziet staan denkt meteen dat de plaat bij de afdeling 'Klassiek' thuishoort. Dat komt door het schilderij dat de hoes siert: 'Der Abend' van Caspar David Friedrich uit 1820. De ondergaande roodkleurende zon schijnt vaagjes door de boomstammen van

een bos. De muziek van trombonist Nils Wogram (1972 Braunschweig, Duitsland) is echter fris en actueel. In 2008 speelde hij met bassist Stefan Lievestro op het Festival Jazz International Rotterdam in De Doelen. Hun band speelde onder de illustere naam 'The Gairloch Sessions'. Met het 'Trio Nostalgia' maakte hij al eerder een cd: 'Daddy's Bones'. Het trio bestaat verder uit Florian Ross op Hammond B3 en Dejan Terzic op slagwerk. Niet alleen het artwork op de hoes is nostalgisch, ook het gebruik van een Hammond-orgel doet terugdenken aan de tijd dat dit instrument (samen met de tenorsaxofoon) werd ingezet om de jazz commercieel te houden. Maar gelukkig is de B3 weer helemaal hip. Florian Ross (1972) bracht de compositie 'Bus' mee. Wogram zorgde voor de overige acht stukken. Sommige zijn dromerig en lazy, andere funky en stampend. Vooral de combinatie van trombone en orgel spreekt erg aan. 'Blurry Moments' is een pareltje, langzaam, met prachtig voetenwerk van Ross. Op dit stuk is drummer Terzic ook wat nadrukkelijker aanwezig. Wogram is een vlotte componist en solist, maar dat schilderij op de hoes... (Peter J. Korten)

PETER PROTSCHKA QUINTET Point of View Jazz4Ever

Het album 'Point of View' voldoet aan de huidige trend: jonge musici, de leider schrijft alle stukken en die composities hebben ook nog een hoog intellectueel gehalte. Het kwintet wordt gevormd door leider Peter Protschka (Keulen, 1972, trompet en flugelhorn), Paul Heller (tenorsaxofoon), Rainer Böhm (piano), Thomas Stabenow (bas) en Dejan Terzic (drums). Protschka studeerde in Aken, Keulen en Mannheim, speelt in wel zes bands en is daarnaast ook regelmatig in diverse bigbands te horen. In het eerste stuk gaat het direct vol gas. In up-tempo wordt 'The Dutchmen' gespeeld. Verwijst de trompettist hier naar zijn Nederlandse leraren Ack van Rooijen, Jarmo Hogendijk en Eric Vloeimans? In 'Blues For Jo' speelt hij met een gestopte trompet. De titel verklaart zichzelf: mevrouw Protschka heet Johanna. Zijn muziek laveert tussen hardbop en Amerikaanse straightahead-jazz. Protschka heeft een mooie toon, die soms doet denken aan Kenny Wheeler, vooral op flugelhorn. Hij noemt zijn eigen muziek 'compromisloos, energiek, met mooie soli' en zegt dan in de linernotes dat dit soort muziek in huidige Amerikaanse opnamen maar zelden te horen is. Dat laatste is een prima onderwerp voor een pittige discussie. Wat overeind blijft is de kwaliteit van dit Duitse product. Met zijn vijven tonen ze dat jazz een zuivere kunstuiting is. En waar die muziek vandaan komt, ach, dat is een 'point of view'. (Peter J. Korten)

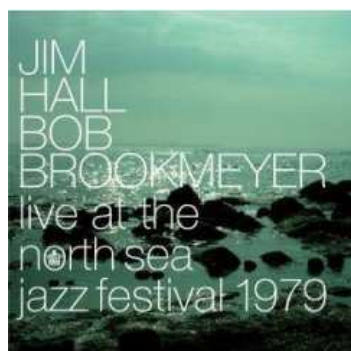
CD-RECENSIES VERVOLG

TRÉ
Karpfen in Wilhelmsdorf
Double Moon records

Het trio Tré is een verrassing uit Zwitserland. En gegarandeerd geen melkchocolade. Integendeel. Pittig puur. Bernhard Bamert (trombone), Christian Niederer (drums) en Thomas Lüthi (tenorsaxofoon) halen niet de meest romige klanken uit hun instrumenten. Bovendien spelen ze hun stukken in een strak tempo, waardoor de swing ook minimaal is. Toch creëren ze een zekere spanning, waardoor hun muziek op 'Karpfen in Wilhelmsdorf' zeer genietbaar is. Door hun alerte spel heeft het ook een zekere humor en brutaliteit. Liefhebbers van de stroming New Dutch Swing zullen versteld staan dat deze weg in jazz niet meer strikt Hollands genoemd hoeft te worden. Het samenspel binnen Tré is voortvarend en geraffineerd, terwijl tegelijkertijd ook een zekere rauwheid in stand wordt gehouden.

'Karpfen in Wilhelmsdorf' bevat 23 niet te lange stukjes van in totaal zo'n veertig minuten, die telkens weer verrassen. Wel rijst de vraag hoeveel improvisatie in deze stukken ligt opgeborgen. Hun muziek klinkt als uitgeschreven. Hoe dan ook: Tré is onconventionele muziek uit Zwitserland en heeft een geheel eigen geluid. Overigens herbergt de hoes nog een grapje. Om de nummering en de lengte van de stukken te ontdekken, moet je de hoes onder een lamp spiegelen. (Hessel Fluitman)

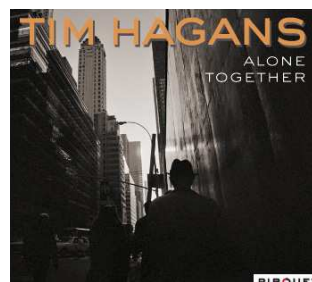

JIM HALL & BOB BROOKMEYER
Live at the North Sea Jazz Festival 1979
Challenge Jazz

'Live at the North Sea Jazz Festival 1979' is een heruitgave van een cd uit 1999. De rust en de intensiteit van deze opname vindt zijn oorsprong bij het Jimmy Giuffre Trio. Dat had eind jaren vijftig een bijzondere status, omdat het bestond uit alleen gitaar (Jim Hall), als ritme-instrument maar vooral als melodie-instrument, saxofoon/klarinet (Jimmy Giuffre) en ventieltrombone (Bob Brookmeyer).

In 1978 kwamen de gitarist en de trombonist weer bij elkaar. Een jaar later maakten ze een toer door Europa. Toen werd dit concert in Scheveningen opgenomen. Op deze duo-opname begeleiden en soleren Hall en Brookmeyer als een ideaal team. Een mooi voorbeeld hiervan is het begin van 'My Funny Valentine'. De gitarist geeft met enkele karakteristieke melodiefragmenten aan welke compositie ze onder handen nemen. Als Hall na enige tijd met enkele akkoorden Brookmeyer uitnodigt om erbij te komen, gaat die los in een abstracte solo. Na met recht verre avonturen ontstaat de melodie in de verte weer in het gitaarspel. Zo spelen ze met onder andere 'Body and Soul' en 'In a Sentimental Mood'. Als afsluiter spelen ze Sonny Rollins' 'St. Thomas' in een vrolijke up-tempo versie. Jim Hall holt in eerste instantie achter solist Brookmeyer aan, maar laat vervolgens horen hoe bekend hij met het thema is. Per slot van rekening heeft hij nog een periode met Rollins op de planken gestaan. In een razend tempo bewerkt hij het stuk in een stroom van akkoorden. Een cd voor liefhebbers van intiem samenspel en exploratiedrift. (Hessel Fluitman)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND

TIM HAGANS
Alone Together
Pirouet Records

De Amerikaanse trompettist Tim Hagans mag dan wel onbekend zijn, toch maakte hij tussen 1994 en 2000 een aantal cd's voor Blue Note die kennelijk genoeg omzet genereerden om hem daar zo lang in huis te houden. Als co-leider kwam er in die periode nog eens een drietal cd's van hem uit met onder anderen zijn collega Marcus Printup. Ook speelde Hagans in het orkest van Maria Schneider. Vince Mendoza heeft hem inmiddels al een paar keer gevraagd voor een radio-opname met het Metropole Orkest. Maar helaas, Hagans was dan bezig met andere gigs en moest de eervolle uitnodiging steeds afslaan.

De cd 'Alone Together' maakte Hagans met pianist Marc Copland, bassist Drew Gress en drummer Jochen Rückert. De leider is een uitgesproken neobopper. Rappe frasen en vrolijk springende intervallen bepalen zijn geliefde speelwijze, op basis van een vertrouwenwekkende techniek. Hagans toonkarakteristiek is wat aan de dunne kant, maar dat vonden sommigen ook van Dizzy Gillespie. De samengang binnen het kwartet en de niet te onderschatten thema's en solo's van Copland rechtvaardigen bovengenoemde uitverkiezing volledig. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in april te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>)

CD-RECENSIES VERVOLG

ZAPP STRING QUARTET
Peculiar
LopLop

Het Zapp String Quartet wordt wel het meest wervelende en hardst groovende strijkkwartet van Nederland genoemd. De leden van het Quartet zijn: Jasper Leclercq en Friedmar Hitzer op viool, Oene van Geel op altviool en Emile Visser op cello. De cd 'Peculiar' is niet te missen in de schappen van de platenwinkel; hij is fluorescerend oranje en dan ook nog geheel zonder tekst of afbeelding op de voorkant. De inhoud is net zo opvallend.

'Peculiar' is een project met nieuwe composities van Amerikaanse en Canadese musici/componisten. Zo horen we werk van gitarist John Scofield, Frank Zappa-gitarist Mike Keneally en violist Mark Feldman. Maar ook Van Geel en Le Clercq schreven stukken die passen bij de individuele leden van Zapp. Het viertal is muzikaal zeer begaafd. Ze laten duidelijk hun klassieke achtergrond horen maar durven heel moderne dingen uit te halen met hun oude instrumenten. Ritme is een belangrijk aspect van hun muziek. Tijdens de presentatie van de cd in Haarlem bleek weer hoeveel plezier ze met elkaar beleven tijdens het spelen. Het is frappant hoe klassieke vaardigheden worden gebruikt om soms clowneske kamerjazz te maken. Zo verbeeldt het droevige 'Jelly' "een mannetje dat tussen onschadelijke kwallen in paniek raakt" en uiteindelijk verdrikt tijdens de laatste klank van de cello. 'Picasso & Lump' van Van Geel zou prima een cartoon kunnen begeleiden. Het album zit vol spitsvondigheden die niet alleen zijn geschreven voor een strijkkwartet maar soms ook zijn omgebouwd omdat ze oorspronkelijk bedoeld waren voor een saxofoonkwintet. Kostelijke 'cartoon'-kamerjazz. (Peter J. Korten)

JOOST SWART, SAXION V,
GUSTAV KLIMT STRING QUARTET
Symbiosis
Morfo Music

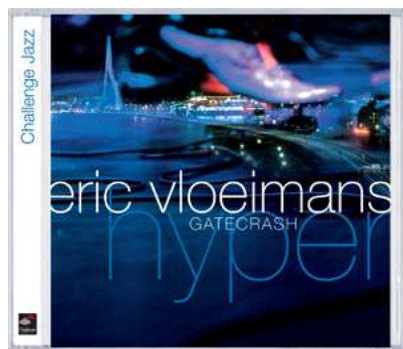
'Symbiosis' is een compositie van Claus Ogerman voor symfonieorkest en pianotrio uit 1973. Het stuk is in 1974 op de plaat gezet met Bill Evans aan de piano. Vervolgens is het tot 2001 nooit meer uitgevoerd. Toen voerde pianist Glenn Corneille gedeelten van dit vijfdelige werk uit, gearrangeerd voor zijn trio en een strijkkwartet. In 2004 ging het saxofoonkwintet Saxion V ermee aan de slag. Het werk werd door Will Jasper en Rob Horsting bewerkt voor vijf saxofoons, pianotrio, een strijkkwartet en percussie. Het vernieuwde stuk beleefde een jaar later zijn première op het North Sea Jazz Festival. Nu is de gehele compositie, in de nieuwe orkestratie, op cd verschenen. De pianist van Saxion V, Joost Swart, heeft de pianopartij voor zijn reke-

ning genomen. Hij komt regelmatig naar voren. Ogerman schreef de compositie destijds immers voor pianist Bill Evans. In de nieuwe orkestratie is meer ruimte gemaakt voor improvisatie. Zo soleert tenorsaxofonist Ad Colen in het eerste deel. Jorg Kaaij speelt solo op sopraansax in het vierde deel. De muziek is welluidend en warm. Door de kleinere bezetting is het geheel ook minder massaal. Bij het mengen van het houtgeluid van de saxen met dat van de strijkers, is een mooie eenheid gecreëerd. Het eerste deel begint met gedragen trage akkoorden die verwachtingen oproepen. Al gauw klimt de muziek onder leiding van de piano naar een hoger en spannender niveau en ontwikkelt zich een samenspel tussen de jazzblazers en de klassieke strijkers. Joost Swart en Ad Colen soleren. Colen speelt hier lenig en zelfverzekerd. Zoals het hoort in deze compositie. In het tweede deel wordt heel strak door blazers en strijkers gespeeld. Bijna zonder swing, maar door de lange ademende lijnen en de rustige percussie is het toch opwindend. Dat kunststukje wordt nog eens uitgevoerd in het derde deel. In het gedragen vierde deel vertelt Jorg Kaaij op zijn sopraansax een mooi verhaal, begeleid door Joost Swart op piano. In het laatste deel wordt alles nog eens op zijn plek gezet en werkt de muziek langzaam naar de eindconclusie. Resumerend kan gezegd worden dat 'Symbiosis' een geslaagd voorbeeld is van het samengaan van klassiek en jazz. Met wederzijds respect is hier een harmonieus geheel ontstaan. (Hessel Fluitman)

PITCH PINE PROJECT (met RANDY BRECKER)
Unprecedented Clarity
Challenge Records

'Unprecedented Clarity' is de tweede cd van het zesjarige Pitch Pine Project. Bassist Udo Pannekeet, initiator van de band en leverancier van de meeste composities, heeft trompettist Randy Brecker zover gekregen een aantal stukken mee te spelen. Een paar jaar geleden deed hij een keer bij een concert mee, en het klikte. Ook verder is deze groep niet voor de poes. Pianist Rob van Bavel behoeft allang geen krans meer. Tom van Beek is een veelzijdig saxofonist, die niet alleen in de fusionjazz zijn sporen heeft verdient, maar ook poëtisch kan spelen. Ook gitarist Martijn van Iterson is van vele markten thuis. Het is lekker om hem in het Pitch Pine Project eens wat rauwer te horen dan bij andere groepen waarin hij speelt. En het groovende slagwerk van Chris Strik wordt alom gewaardeerd. Met zijn vijven zetten ze een mooi geluid neer. Helder en open. Stevig, zonder te verdwalen in krachtpatserij. In de stukken waar Randy Brecker meespeelt, blijkt dat deze ploeg zich niet laat imponeren door zijn grote naam, maar gelijk opgaat met hem. Met Brecker erbij, bijvoorbeeld in 'Brassica' en 'Noez', is het geluid van de band wat voller en zelfs wat bijtender dan in de kwintetstukken. In 'Vacuum' heeft bassist Udo Pannekeet een uitgebreide feature, lichtjes begeleid door gitaar en een beetje toetsen. 'Birds with blue feathers' is in kwartetverband opgenomen. In de bijdrage van Martijn van Iterson, 'Eat the Beat', wordt het thema ook echt door gitaar, tenor en fender weggeknaagd. Randy Brecker komt weer om de hoek kijken in de 'Suite voor R.M.' (Rob Madna). Rob Madna was niet alleen pianist, pedagoog, enzovoort, maar leerde zichzelf ook trompet en bugel spelen. De bijdrage van Brecker aan deze suite maakt van dit stuk een mooi eerbewijs. (Hessel Fluitman).

CD-RECENSIES VERVOLG

ERIC VLOEIMANS GATECRASH**Hyper****Challenge Jazz**

Weinig Nederlandse musici zijn zo labelvast als trompettist Eric Vloeimans. Dat ligt aan wederzijds vertrouwen en een redelijk tot zelfs verheugende platenomzet, zo mag je veronderstellen. Het is niet eens uitgesloten dat het idealisme van producer Hein Van de Geyn ook heeft bijgedragen aan de langlopende verbintenis, die in 1994 is begonnen. De muziek op de cd 'Hyper' is in wezen deel twee van de opname die december 2006 in het Rotterdamse theater Lantaren/Venster plaatsvond en al eerder het destijds terecht bejubelde 'Gatecrashin' opleverde. Dus dat zalvende trompetgeluid van de leider eist ook hier de aandacht op en is in zekere zin de motor van alle stukken, op naam van vooral Vloeimans, de toetsenist Jeroen van Vliet en bassist Gulli Gudmondsson. Met drummer Jasper van Hulten als bindende factor ontstaat wederom een weldadige fusie waarin uiteraard ook de solo's van deze zo geslaagde onderneming, als tevoren, een heel hoog peil bereiken. Zaterdagmiddag 12 april speelt 'Gatecrash' met het nieuwe fenomeen Spinvis in het Utrechtse Ekko.nl. Eric Vloeimans heeft dan net een Italiaanse trip achter de rug. Zijn 'Gatecrash' is trouwens rijp voor een tournee door Japan of de VS. Dat valt volgens mij niet te ontkennen. (Jaap Lüdeke)

Kijk en luister naar Gatecrash' Hyper. Klik hier op:

<http://www.youtube.com/watch?v=cGOJSdR94xQ>

WALT WEISKOPF**Day in Night Out****Criss Cross**

Walt Weiskopf is een New Yorker die al een jaar of dertig actief is als saxofonist en als schrijver van boeken over harmonieleer en de praktijk van het saxofoon spelen. 'Day in Night Out' is zijn tiende cd bij het Nederlandse label Criss Cross. Voor deze cd heeft Walt vier blazers uitgenodigd: Andy Fusco op alt, dwarsfluit en klarinet, Gary Smulyan op baritonsax, Michael Leonhardt op trompet en bugel en John Mosca op trombone. Weiskopf speelt zelf tenorsax en dwarsfluit. Het begeleidende trio bestaat uit Peter Zak (p), Doug Weiss (b) en Kendrick Scott (dr). Voor de drie saxofonisten en twee koperblazers heeft Weiskopf een aantal stukken geschreven en gearrangeerd. In het eerste nummer, het titelnummer van de cd, zet hij meteen de toon. Het up-tempo thema wordt unisono en gearticuleerd geëtaleerd, waarna vervolgens wordt gesoleerd door Gary Smulyan op bariton, Andy Fusco op alt en

Weiskopf zelf op tenor. Een binnenkomer waar je u tegen zegt. De cd is opgebouwd rond de vierdelige suite 'Four shades for saxophone and piano'. Weiskopf bewerkte die voor twee saxen, begeleid door trompet, trombone en baritonsax. De suite bevat intelligente en mooi gearrangeerde stukken. Vol, gearticuleerd en duidelijk gestructureerd. Weiskopf soleert regelmatig. De muziek is afwisselend fel en beschouwend en houdt je aandacht vast. Max Bolleman was bij deze driehonderdste Criss Cross-cd in ruim 27 jaar de opnametechnicus. (Hessel Fluitman)

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA**The Music of Michel Herr****W.E.R.F.**

Met grote regelmaat verschijnen er producties van het Brussels Jazz Orchestra (BJO) waarvoor musici als componist/arrangeur het orkest in bruikleen krijgen. In het verleden waren dat Kenny Werner, BJO-leider Frank Vaganée, Philip Catherine en Bert Joris. Onlangs kreeg Michel Herr het orkest tot zijn beschikking, zoals je bijvoorbeeld ook de auto van je buurman zou mogen lenen. Een sympathieke geste.

Herr mag dan hier bekend zijn als jazzpianist, maar over zijn kwaliteiten als componist en arrangeur tasten we toch volledig in het duister? Dat zal vanaf nu veranderen. Zijn allereerste opdracht kreeg hij in 1976 toen Etienne Verschueren hem vroeg wat te schrijven voor het BRT Jazz Orkest. Sindsdien, maar veel later, kwamen er ook opdrachten binnen van de WDR Big Band en het Metropole Orkest. Cd 1 van het album 'The Music of Michel Herr' bestaat uit zeven stukken, alle verschillend van karakter, niet in het minst door de uit meerdere kleurrijke lagen opgebouwde secties. De formidabele trompetten werden al vaker geroemd. Nu heeft Herr ook de nadruk nog eens gevestigd op de warmbloedige saxen (soms met leadsoopraan, als Thad Jones het graag hoorde) en de vriendelijke 'commentaren' van de trombones. De onderwerping van die secties aan het zo goed getroffen materiaal is echt verheugend. De solistische bijdragen klinken bevrijdend, hoewel 'Bad Fever' wellicht iets te snel was voor enkele van de talrijke in vorm zijnde solisten.

Cd 2 bevat 'Suites and more' met de delen 'Celebration suite' en 'Flagey, a new era'. Ook met die bewerkingen toont Michel Herr een componist/arrangeur van formaat te zijn. De steun van het orkest, inclusief het ritmetandem Martijn Vink en Jos Machtel, is overweldigend. De puike opname, onder leiding van Walter De Niel, is vastgelegd in de Brusselse Studio Toots.

(Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

THELONIOUS MONK

Briljant Corners

Riverside

BILL EVANS TRIO

Portrait in Jazz

Riverside

THE CANNONBALL ADDERLEY SEXTET

In New York

Riverside

BLUE MITCHELL SEXTET

Blue Soul

Riverside

MILT JACKSON & WES MONTGOMERY

Bags Meets Wes!

Riverside

De vijf bovengenoemde cd's zijn bepaald niet nieuw, maar maken deel uit van het reïssue-programma 'The Keepnews Collection' van Concord. Hierin blikt producer en labelbaas (Riverside!) Orrin Keepnews terug op zijn rijke carrière middels een greep uit het mooiste dat hij op de wereld heeft helpen zetten. Elke cd is 24 bit geremastered en voorzien van alternate takes (voor zover aanwezig), en de oude baas heeft zijn eigen verhaal bij elk album voor ons genoteerd. Een mooi kijkje in de wereld van het maken van jazzplaten.

Twee absolute klassiekers in dit vijftal. Allereerst van de man met wie Keepnews in 1955 begon: **Thelonious Monk**. Na twee trio-cd's met standards (die Keepnews hem liet maken om het grote publiek een beetje bekend te maken met 's mans spel) mocht Monk eindelijk een plaat met eigen composities opnemen. Dat moet voor het publiek dat hem kende van 'Tea for Two' en Ellington-repertoire even schrikken zijn geweest. Het titelstuk knalt er in al z'n heftigheid meteen uit, en zelfs anno 2008 is 'Briljant Corners' nog een verontrustend stuk.

Met al z'n ritmische complexiteit en de tempowisseling (met een voor

Monk ongekend hoge snelheid) is het een unicum in het oeuvre. Keepnews vertelt in het cd-boekje dat er 24 takes voor nodig waren om het een beetje knap op de plaat te krijgen. Helaas is van die mislukte pogingen niets bewaard gebleven. De uiteindelijke versie op de plaat is een staaltje montagewerk, want het slotthema komt uit een andere take dan de rest. Tijdens de eerste opnamedag kreeg Monk ruzie met bassist Oscar Pettiford (die op een bepaald moment stond te faken) en altsaxofonist Ernie Henry (die vertelde dat hij met Dizzy Gillespie op tour zou gaan; 'Out of my band, off my record date,' was de reactie van de pianist). Zo zijn op het laatste stuk, 'Bemsha Swing', ineens trompettist Clark Terry en bassist Paul Chambers te horen. Sonny Rollins en Max Roach mochten wel blijven, en de laatste leeft zich in dit stuk uit op de pauken die in de studio stonden. Een ander instrument dat in de opnameruimte stond, was een celesta. Monk zette hem in een hoek van 90 graden naast z'n piano, en gebruikte hem bij 'Pannonica'. Het instrument onderstreept nog eens extra de griezelige en grillige schoonheid van het stuk. De veel 'gewonere' alternate take van deze aan barones Nica De Koenigswater opgedragen compositie beëindigt de cd, en bewijst dat de uiteindelijke albumversie absoluut superieur was.

De tweede klassieker is **Bill Evans' 'Portrait in Jazz'**. Alleen de hoesfoto al is een icoon. Deze muzikant is geen lachebekje, dat is duidelijk. Een denker, een introverte dichter, dat komt meer in de buurt. Het bijzondere aan deze opname is dat dit het debuut is van het klassieke trio met bassist Scott LaFaro en drummer Paul Motian. Van Keep-

news vernemen we alle toevalligheden van de samenstelling van het magische ensemble. LaFaro was bepaald niet Evans' eerste keuze. Hij was de zesde bassist in een engagement van twee weken in de club Basin Street East, waar hij de opwarmact was voor de band van Benny Goodman - een

bijzonder ondankbare taak. Ten tijde van de opname, 28 december 1959, was dit trio dus nog maar net een working band. In de platen hierna werd het drietal echter de maatstaf waarnaar alle andere pianotrio's gemeten zouden worden. Instructief zijn de alternate takes, vooral van Evans' eigen compositie 'Blue in Green' (dat dus niet van Miles Davis is!).

Ook een nieuwe working band is te horen op 'In New York' van **Cannonball Adderley**. Hij had z'n vaste kwintet uitgebreid tot een sextet door de toevoeging van multi-instrumentalist Yusef Lateef, en had een nieuwe pianist aangeetrokken: Joe Zawinul. Beiden dragen ook composities bij, en wat hier te horen is, gaat verder dan het pure soul-jazz-werk dat we gewend zijn van de broertjes Adderley. Lateefs 'Syn-Anthesia' is een spannend atmosferisch stuk, waarin hij zelf hobo speelt, en dat zo weggelopen lijkt van het repertoire van Sun Ra. Ook 'Gemini' van Jimmy Heath is een mooi gecomponeerd en gearrangeerd stuk, met twee sferen, een serene opening (met de fluit van Lateef), en een groovend 6/8-deel met een vlamme solo van de leider.

Tenorist Heath is een ondergewaardeerde muzikant, die zelf te horen is op de 'Blue Soul' van de al even op de achtergrond gebleven trompettist **Blue Mitchell**. Keepnews vertelt over deze plaat dat hij er hoge (commerciële) verwachtingen van had, maar dat die helaas nooit zijn uitgekomen. Ergens is dat wel te begrijpen, want dit is muziek die wat tijd nodig heeft om zich voor je te winnen. De plaat moet het hebben van subtiliteit en mooi ensemblespel, en niet van bravoure-trompetspel of andere solistische hoogstandjes.

Hoewel, zoals zo vaak voorkwam in deze periode van de jazz, er hier een ad hoc-sextet in de studio stond, klinkt de groep hecht en fraai. De blazers (naast Heath en Mitchell trombonist Curtis Fuller) vloeien wonderschoon samen in een aantal arrangementen van Heath

en van Benny Golson (die z'n eigen 'Minor Vamp' mooi bewerkte en een verrassende versie van Horace Silvers 'Nica's Dream' neerzette). Mitchell laat horen hoe onnavolgbaar mooi hij een ballad kan spelen in 'The Way You Look Tonight', slechts begeleid door de superieure ritmesectie van pianist Wynton Kelly, bassist Sam Jones en drummer Philly Joe Jones. We mogen deze reïssue gerust beschouwen als een eerbetoon aan een 'minor classic', zoals de Amerikanen dat noemen. >>>>>

CD-RECENSIES VERVOLG

Dezelfde ritmesectie (die vaak als huistrio fungeerde voor Riverside) is ook te horen op de straightaheadste (kun je dat zo zeggen?) plaat van deze worp Keepnews Collection. Toen **Milt Jacksons** contract bij Atlantic in 1961 afliep, was Keepnews er als de kippen bij om de vibrafonist in te lijven bij zijn steeds verder uitdijende stal. Jackson had maar één voorwaarde: hij wilde een plaat maken met Wes Montgomery. Die gitarist stond al een tijdje onder contract bij Riverside, dus dat was niet zo'n probleem. Hoewel de twee nooit eerder hadden samengespeeld, is dat hier nergens aan af te horen. Opgezweept door Kelly en de beide Jonesen (geen familie, overigens) wordt 'Bags Meets Wes!' een 'superior blowing session', om de producer te citeren. Het tweetal vindt elkaar in hun bluesgevoel, waarbij Jackson zich veel meer laat gaan dan in het keurige Modern Jazz Quartet. Montgomery schittert in 'Delilah', waarvan het thema overigens gevaarlijk dicht tegen de kitsch aan hangt. En samen maken ze van de ballad 'Stairway to the Stars' een hoogtepunt, ook in de alternate take, die overigens maar zeven seconden langer duurt dan de 'definitieve' versie.

(Herman te Loo)

CHRIS GALL TRIO feat. ENIK Climbing Up ACT

Er zit een wonderlijke tegenstelling in dit album, dat tegelijk bijzonder mooi in balans is. De stijlverschillen laten ondanks hun duidelijk onderscheid de plaat klinken als één geheel. Ze creëren eerder een gevoel van verrassing dan dat ze je op het verkeerde been zetten. 'Climbing Up' begint met een korte dramatisch en intrigerend getoonzette ouverture ('pre.lude'). Het thema daarvan loopt als een rode draad door het album heen. Deze conceptuele lijn wordt versterkt door het in- en uitfaden van het volume wanneer dit thema wordt herhaald. Na de opening horen we een aan pop verwant nummer met vocalist Enik. Dan volgt een stevig in uptempo gespeeld nummer met rock-jazz elementen waarna een gezongen ballade het spoor verder uitzet. Tussendoor (met 'i.lude I', 'i.lude II' en 'i.lude III') en als epiloog ('post.lude') het verder uitgewerkte thema uit de ouverture. Kortom, een intrigerende combinatie van stijlen die ondanks de verschillen in genre het album als album intact laat. We horen het Chris Gall Trio, met Chris Gall op piano, zijn broer Peter Gall op drums en contrabassist Marcel Krömker. Zanger Enik zingt op vijf nummers waarvoor hij ook de enigszins filosofisch getinte teksten schreef. Instrumentaal doet het trio denken aan muziek van The Bad Plus. Stevig gespeelde 'power-jazz' waarbij de piano zowel als element van de ritmesectie dienst doet als melodieuze lijnen uitzet. Daarbij vlot, strak en luid gespeelde drums en een bas die gromt in een stevig fundament maar ook (net als bij het spel van TBP-bassist Reid Anderson) zangerig is in de soli. De vocalen van Enik, met een wat droge hese stem, doen denken aan die van Kurt Elling. Trio en vocalist weten elkaar uitstekend te vinden en vormen een goede combinatie. Alle composities zijn van Chris Gall. 'Climbing Up' is een interessant album. Het verrast door zowel het goede spel als door de samenstelling.

(Frank Huser)

JASPER BLOM QUARTET Statue of Liberty Mainland Records

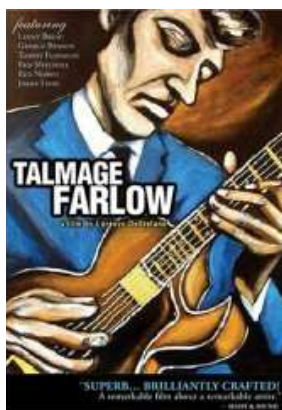
Er zijn van die muzikanten die in relatieve stilte bouwen aan een mooi oeuvre. Jasper Blom is er zo een. Een bescheiden, lyrische tenorsaxofonist, met een eigen kwartet dat eerst heeft kunnen rijpen alvorens een cd te produceren: 'Statue of Liberty'. Om te beginnen: deze groep klinkt bepaald niet als 'leider plus ritmesectie'. Gitarist Jesse van Ruller is een indrukwekkende tweede melodiestem naast Blom en zorgt tegelijk voor de harmonische invulling. Frans-Jan van der Hoeven en Martijn Vink zijn een lenige, melodieuze en alerte ritmesectie. Ze geven de composities van Blom botten onder het vlees en bloed van Blom en Van Ruller. Met deze metafoor wil ik aangeven hoe organisch de muziek van de groep klinkt. Alles is volstrekt logisch, uptempo's zijn nooit gehaast, langzame stukken nooit slepend. Met een grote boog loopt het viertal om alle denkbare clichés heen. Zo wordt de ballad 'Ontem', met akoestische gitaar, nergens zoet, en kneedt Blom superieur met z'n licht hese geluid. Als contrast volgt dan 'The Least of Your Worries', waar Blom elektronica op z'n sax loslaat en Van Ruller de pedalen flink intrapt. Een intrigerend, grillig stuk dat toch 'echte' jazz blijft, en in z'n elektronische klanken haast akoestisch aandoet. Een paradox die door weinig andere groepen aangevoerd en met succes opgelost had kunnen worden. Ook de rest van de cd laat horen hoe compleet de vier musici afzonderlijk zijn, en hoe de onderlinge chemie hen hoeken uitstuurt die hen zelf zelfs zullen verbazen. Van Ruller zal zelden zo ruig hebben geklonken als in 'Greek Myth' en in zijn bassolo in 'Isaac' kan Van der Hoeven zich meten met de allerbesten.

(Herman te Loo)

THE JAZZINVADERS Blow! Social Beats

Strak en puntig. Breed uitwaaiend. Subtiel in details. Ritmisch en melodisch. Vloeiende lijnen en contrasterende beats. Swing, afro, latin, funk, bigband en 'danceable'. Vooral dansbaar. Maar niet minder ook zeer geschikt voor onderweg, liefst met de ramen open. Dat is 'Blow!' van The Jazzinvaders, het vervolg op hun veelgeprezen debuut 'Up & Out' (2006), dat bijna onontkoombaar tot de vraag leidde hoe het vervolg zal worden. Dat heb je zo met gelauwerde eerstelingen, die scheppen verwachtingen. 'Blow!' maakt die helemaal waar. The Jazzinvaders zetten de goede lijn voort met een uitstekend spelende ritmesectie (Erwin Hoorweg op piano en Hammond en Phil Martin op drums en percussie aangevuld met Marius Beets op contrabas), een groovende blazerssectie (Rolf Delfos op sopraan-, alt- en baritonsax, Tom Beek op tenorsax en Jan van Duikeren op trompet en bugel) en met de talentvolle zangeres Linda Bloemhard. Als gasten doen mee Frank Montis (Hammond en zang), Eddie Roberts (gitaar), Stefania Dipierro (zang) en de band Fervid (zang). 'Blow!' klinkt compleet. Dat wil zeggen, het is het geluid van een sterk en goed op elkaar ingespeeld collectief. Het komt sterk voor dat de leden van The Jazzinvaders elkaar blindelings kunnen vinden. Goed doordachte arrangementen bieden een basis voor avontuurlijke soli van Delfos, Beek en Van Duikeren. ...[vervolg op pagina 21](#)

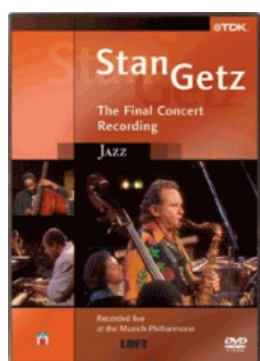
DVD-RECENSIES

TALMAGE FARLOW **A Film by Lorenzo DeStefano** **INAK (59')**

De Amerikaanse gitarist Tal Farlow (1921–1998) is voor mij altijd het prototype geweest van de jazzmuzikant die sterk ritmisch spel soms hinderlijk afwisselde met momenten dat hij 'de eerste tel' volledig kwijt was. Dat hoorde je zelden bij Amerikanen. Farlow heeft nooit jaren achtereen in het vak gezeten. In tijden dat er weinig of geen werk was keerde hij terstond terug naar zijn oude ambacht, het reclameborden schilderen. En ook daarvan zijn we getuige in 'Talmage Farlow', de werkelijk ontwapenende documentaire uit 1981. De hoofdmoot bestaat uit muziek en gesprekken met onder anderen Tommy Flanagan, Red Norvo ("I hate the word comeback") en Red Mitchell. Tenminste twee stukken worden in zijn geheel gespeeld. Farlow was kennelijk ook iemand die lekker thuis zat en dan experimenteerde met allerlei technische en harmonische vondsten. Het enthousiasme en de oprechtheid die hij in deze fraaie dvd uitstraalt, wekken sympathie voor de mens Talmage Farlow. Dat verliezen van de eerste tel moeten we (ik) maar op de koop toenemen. Goede kwaliteit van beeld en geluid.

(Jaap Lüdeke)

STAN GETZ **The Final Concert Recording (1990)** **TDK/Codaex (96')**

'The Final Concert Recording' zou dus volgens de mededeling op de verpakking Getz' laatste concert zijn, daar in de Münchener Philharmonie, op 18 juli 1990. Nee dus, want de dubbelaar 'People Time' met Stan Getz en Kenny Barron is van maart 1991. Getz overleed 6 juni 1991. Gelukkig is

er niets mis met de muziek op deze zeer geslaagde Duitse registratie. Met Getz speelden in München: Kenny Barron, Eddie Del Barrio, Frank Zottoli, Alex Blake en Terri Lyne Carrington. In die bezetting waren ze vier dagen voor deze opname op het North Sea Jazz Festival in Den Haag. Even overgewipt van de Jan Steen Zaal naar de PWA hoorde ik een gave interpretatie van Benny Carters mooie ballade 'People Time.' Het is toe te juichen dat Getz gedurende die tournee naast bossa's ook jazzstandards speelde. Dus behalve 'Apasionado' (van onder anderen Herb Alpert) zijn op deze dvd ook 'Soul Eyes', 'Seven Steps to Heaven' en 'El Cahon' (voor Al Cohn en van Johnny Mandel) te beluisteren. Zelfs 'Blood Count' van Billy Strayhorn ontbreekt niet. Als je weet dat Getz al enige tijd aan kanker leed is het werkelijk verbluffend te horen hoe hij zich hier wist te ontworstelen aan de lichamelijke ongemakken met prachtige uithalen en technisch perfect spel. Getz' sound (toonkarakteristiek) was van een niet te evenaren schoonheid en souplesse. Over beeld en geluid valt evenmin wat te klagen.

(Jaap Lüdeke)

WAYNE SHORTER **Footprints** **Salt Peanuts (47')**

Salt Peanuts is naar mijn idee een nieuw label dat hier nog niet zo lang verkrijgbaar is. Het beeldmateriaal op 'Wayne Shorter Footprints' is van 1959 (Parijs), 1961 (Tokio) en 1967 (Stockholm). In de opname uit 1959 van Art Blakey's Jazz Messengers heeft Benny Golson al afscheid genomen en zien we Shorter daarom ook als musical director bij 'Bu' aan het werk. Blakey wist altijd precies wie hij daarvoor moest hebben. Shorter bleef tot in 1964 en ging vervolgens naar Miles Davis. Slechts negen minuten staat er op deze dvd met Miles, Herbie Hancock, Ron Carter en Tony Williams. Dat vermaarde kwintet speelt het titelstuk van de dvd, 'Footprints'. De rest van het filmmateriaal betreft de Messengers met Lee Morgan, Bobby Timmons en Jymie Merritt. Opmerkelijk, maar toch ook weer niet ongewoon, is dat Wayne Shorter tussen 1959 en 1967 in zijn toon en spel een flinke verandering onderging. De kartelrand in zijn geluid kreeg een vastere omlijning en harmonisch werd er steeds gedurfder gemusiceerd. Bij Miles kon Shorter ook zijn composities uitstallen. Ze hadden zeker meer diepgang dan de bijdragen die de 'The Prince of Darkness' toen en later aan zijn repertoire zou toevoegen. De diverse opnamen op deze dvd zijn qua beeld en geluid in orde.

(Jaap Lüdeke)

DVD-RECENSIES VERVOLG

DIZZY GILLESPIE & MIRIAM MAKEBA
A Night in Tunisia
 w/The United Nation Orchestra
Jazz Door (37')

Met de informatie over de opname begint het al meteen goed. De registratie zou 'Live at the JazzFest Wien' en in 1999 gemaakt zijn. Gillespie, goed hoor- en zichtbaar, overleed echter in 1993. 'A Night in Tunisia' is uiteraard het pronkstuk van de gelijknamige dvd. Het begint nu eens met een kwartentrio (latin) in plaats van de bopperige achtstetrio. Zo moet het volgens Moody ook. Het zal te maken hebben met de aanwezigheid van de bejubelde Miriam Makeba en het VN-gehalte van de muziek. Het titelstuk is de springplank voor solisten als bugelspeler Claudio Roditi (nogal onderschat) en tenorist David Sanchez. Deze soleert als altijd met nauwelijks te bedwingen overmoed, en terecht. Het zorgt voor wat opwinding. De tamelijk onbekende trombonist Bill Cepeda foezelt in de brug van het stuk en zal daar later hopelijk het zijne van hebben gedacht. Cepeda is van Puerto Rico. In zijn biografie wordt over deze obscure opname gerept. Zo weten we dat deze is gemaakt in zijn geboorteland. Het werkelijke jaar is 1989. Dizzy had nog tijd van leven. Beeld en geluid zijn redelijk. (Jaap Lüdeke)

THE SPIKE JONES STORY
Jazz Documentary 1988
Storyville Films (60')

De vraag is of anno 2008 de muzikale grappen plus grollen van drummer/bandleider Spike Jones nog goed zijn voor een spontane schaterlach. Ik twijfel er aan. Heel lang geleden zag je voor of na het bioscoopjournaal wel eens een kort filmpje (een zogeheten soundie) van hem. Maar het was vooral de radio die destijds hier Jones' populariteit opvoerde. Nu is plotseling deze onthullende docu uit de lucht komen vallen. Ze bevat veel informatie over de ware toedracht en het succes van Spike Jones & his City Slickers. Veel commentaar van hem en zijn bandleiden, en de vrolijke muziek natuurlijk, met bellen, toeters, gehik, knallen en onverwachte gongslagen. Die vrolijkheid vergde wel de uiterste concentratie van de doorgewinterde musici. Onder meer de versie van 'Cocktails for Two' zal velen nog heugen. Spike Jones (1911-1965) inspireerde, naar verluidt, ook Monty Python's Flying Circus. Ik zou Tobi Rix en Willem Breuker destijds, niet willen uitsluiten. Met beeld en geluid is niets mis. (Jaap Lüdeke)

NIEUWSflitsen

Latinband Divertido wint eerste Jazz-i-Award

De Latinband Divertido heeft 18 maart in het Agoratheater te Lelystad de eerste Jazz-i-Award gewonnen. In de finale versloegen ze pianist Frank van Putten. De Jazz-i-Award is een aanmoedigingsprijs voor jonge Lelystadse amateurmusici. Als prijs mocht de winnaar eind maart optreden tijdens het Lelystadse Seabottom Jazz Festival.

Justin Dicioccio leidt Summer Jazz Workshop A'dam

Justin Dicioccio, hoofd van de The Manhattan School of Music, leidt de Summer Jazz Workshop 2008 van het Conservatorium van Amsterdam. Deze vindt van 7 tot en met 11 juli plaats in het nieuwe gebouw van de school. Andere docenten zijn Dick Oatts, saxofoon, Garry Dial, piano en Cecil Bridgewater, trompet. De workshop is bedoeld voor jazzstudenten en amateurmusici. Deelnemers worden ingedeeld in combo's op hun eigen niveau. Ook kunnen ze deelnemen aan masterclasses, (groeps)lessen en lezingen. (<http://www.conservatoriumvanamsterdam.nl>)

Jasper van Damme wint Erasmus Jazz Prijs 2008

Saxofonist Jasper van Damme heeft 16 maart in Rotterdam de Erasmus Jazz Prijs 2008 gekregen. Deze prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan de beste jazzstudent van het Rotterdams Conservatorium. Van Damme (21) nam het in de finale van de dertiende editie op tegen pianist Tine Grgurevic. Eerdere winnaars van de prijs waren onder anderen saxofonist Thijs van Milligen, saxofonist Slobodan Trkulja, basgitarist Rik Kraak en pianist Thierry Castel.

Saxofonist Iman Spaargaren op tournee in UK

Saxofonist Iman Spaargaren maakt momenteel in Engeland een tournee met het European Union Quartet van de Engelse contrabassist Gavin Barras. In een periode van negen dagen worden onder meer podia aangedaan in Manchester en Leeds. Het European Union Quartet werd gevormd na afloop van de Summerschool 2007 van het conservatorium van Rotterdam (Codarts), waar Spaargaren en Barras een week lang musicerden onder de leiding van Hein Van de Geyn.

Saxofonisten Wollny en Sauer krijgen SWR-Jazzpreis

De saxofonisten Michael Wollny en Heinz Sauer hebben de SWR-Jazzpreis 2008 gekregen. Ze ontvangen hun onderscheiding op 29 mei in het hoofdkantoor van de Duitse omroep SWR te Mainz. Aan de prijs is een bedrag van 10.000 euro verbonden.

Nieuw fotoboek over jazz in de jaren vijftig

De Britse fotograaf Walter Hanlon (82) fotografeerde van 1949 tot 1956 tal van jazzmusici. Zijn werk is nu gebundeld in het boek '1950's Jazz in London and Paris' en bovendien tot eind juli te zien in de National Portrait Gallery in Londen, dat recentelijk een deel van zijn werk kocht. Boek en expositie bevatten portretten van Ronnie Scott, Coleman Hawkins, Louis Armstrong, Ella Fitzgerald etc. Hanlon maakt in de jaren vijftig ook naam met zijn sfeervolle foto's voor lp- en ep-hoezen.

Bekijk Hanlons werk op: <http://www.walterhanlon.co.uk>

CONCERTVERSLAGEN

SUSANNE ALT QUARTET

Bezetting: Susanne Alt (as, ss), Thijs Cuppen (p), Sven Schuster (cb) en Philippe Lemm (dr).

Datum en plaats: 8 maart 2008, Jazzpodium Artishock, Soest.

Susanne Alt Quartet (foto: Els Jonkers)

ONBEVANGEN EN BEZIELD

Jazzpodium Artishock in Soest ademt een ambiance waarin jazz kennelijk goed gedijt. Want ondanks een in akoestisch opzicht lastig te bespelen zaal, was het concert van het Susanne Alt Quartet een schoolvoorbeeld van hoe betrokken musici het publiek weten te bereiken. Een publiek dat de kunst van het luisteren verstaat, zonder geroezemoes of rinkelende glazen. Het huidige Susanne Alt Quartet is ook de formatie waarmee alt- en sopraansaxofoniste Susanne Alt haar laatste cd 'Delight' maakte. Voornamelijk nummers van deze cd vormden het repertoire dat werd gespeeld. Het openingsnummer 'Now Forever' (Schuster) zet de toon. Uptempo, vlot gespeeld en met mooie soli. Enthousiaste reacties uit het publiek vallen het kwartet ten deel en de sfeer is meteen goed.

Het is opvallend hoe goed het repertoire van Alt zich leent voor een mix van stijlen. Swing, funk, latin en straight-jazz vloeien soepel samen en creëren daarmee een stijl die typerend is voor Susanne Alt. Het illustreert dat zij niet dogmatisch is in haar benadering van jazz, maar in haar spel ruimte schept en experimenten niet schuwt. 'Happy people in the morning' (Cuppen) is daarvan een goed voorbeeld. Niet in de laatste plaats is dat ook te danken aan de kundigheid van de musici. Thijs Cuppen is een virtuoos op piano, die ogenschijnlijk moeiteloos wisselt van genre. Intrigerend zijn de soli die hij speelt, waarin een uiteengerafeld thema op intrigerende wijze de vorm hervindt. Opmerkelijk is de communicatie tussen hem en drummer Philippe Lemm. Ritme en melodie worden om beurten door beiden gespeeld. Lemm is een drummer die verwantschap vertoont met het spel van Brian Blade. Intonatie, dynamiek, oorspronkelijkheid en subtiliteit zijn kenmerkend voor zijn spel. Dit geldt overigens ook voor Sven Schuster op bas. Pregnant in ritmische geplukte baslijnen, subtiel en melodieus in het strijken. Een lust voor het oor waarmee hij een fragiele stemming ontwerpt die mooi

contrasteert met de zwaarder getoonzette delen. Het spel van Susanne Alt laat zich het beste kennen in stukken als 'Zindervlinder' en 'The Emerald Murder theme'. Composities van Alt met de kenmerken van een suite, met opbouw en uitwerking van een thema met gebruik van verschillende stijlen. Intelligent en boeiend. Het toont haar vakmanschap, zowel in technisch als muzikaal opzicht, en innovatief vermogen. Na afloop gonsde het in de wandelgangen van complimenten. En terecht.

(Frank Huser)

ENRICO RAVA QUINTET QUARTET

Bezetting: Enrico Rava (tp), Andrea Pozza (p), Rosario Bonaccorso (b) en Roberto Gatto (dr).

Datum en plaats: 15 maart 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam.

In tegenstelling tot de programma-aankondiging speelde trompettist Enrico Rava met een kwartet. Trombonist Gianluca Petrella ontbrak. Dat Rava (1939) veel voor de Italiaanse jazz heeft betekend is alom bekend. De leden van zijn Quintet zijn zonder uitzondering musici van groot kaliber. De meester zelf deed als hij zacht speelde aan Chet Baker denken en liet zijn trompet soms zo omfloerst klinken dat je zou denken dat het een flugelhorn was. Maar tijdens het concert overheerste het temperament en werd niet op een decibelletje gekeken. Ook forse tempowisselingen kwamen voor. De meeste stukken waren Rava-composities van eerdere cd's.

Enrico Rava (foto: Joke Schot)

Rava was een boeiende verschijning op het podium. Hij had veel visueel en muzikaal contact met de band; in het bijzonder met drummer Roberto Gatto. Uitblinker - naast de leider - was bassist Bonaccorso. Hoe hij ballads kan sturen naar een bijna tempoloos niveau: geweldig! Hij neuriede met zijn lange solo's mee en bepaalde de hoofdtinten van het concert. Tijdens 'Natural Boy' kwam het tempo even bijna geheel tot stilstand. Pianist Pozza speelde met een vederlicht toucher, maar net als de rest: soepel en vol temperament. Dat een royale toegift niet uitbleef spreekt voor zich. (Peter J. Korten)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

DEE DEE BRIDGEWATER

Zangeres Dee Dee Bridgewater kwam op 27 maart met een knalgele bouwvakkerhelm het podium van het Concertgebouw in Amsterdam op en meldde dat ze 'under construction' was. Hoe het eindresultaat wordt weten we nog niet, maar als eerste stap had ze haar hoofd kaalgeschoren. Het verlies van haar haren bleek geen verlies aan kracht. Samen met de Malinese band van haar cd 'Red Earth' gaf ze een prachtig concert en liet ze horen dat ze zich in deze Afrikaanse setting bijzonder op haar gemak voelt.

(Tekst en foto: Tom Beetz)

JAZZFLITS

DEBORAH J. CARTER QUARTET

Bezetting: Coen Molenaar (p), Mark Zandveld (b), Joost Kesselaar (dr) en Deborah J. Carter (voc).

Datum en Plaats: 14 maart 2008 Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Na afloop van het eerste stuk, 'It Might as well be Spring', vertelde Deborah Carter dat ze op weg naar het concert achter het stuur zat, maar zo opgetogen was over het weer en over de vogels in het weideland rond Leeuwarden, dat ze moeite had om haar aandacht bij de weg te houden. Daarom wilde ze per se met een song over de lente beginnen. Ze vervolgde met 'My Favourite Things'. Bij dat lied zit je gevangen tussen de mooie, zoete interpretatie van Julie Andrews en de monumentale kastelen die John Coltrane in driekwartsmaat rond deze compositie optrok. Deborah Carter maakte er een opgewekte, redelijk snelle versie in vierkwartsmaat van. Daarmee blies ze de compositie nieuwe leven in. Een prestatie.

In haar verbindende praatjes, heel charmant in het Nederlands met een stevig Amerikaans accent, legde ze uit waar de songs voor stonden. Zo vertelde ze dat het aloude 'Moanin' van Bobby Timmons, een hardbop-klassieker van The Jazz Messengers, stond voor 'zeuren, steeds maar zeuren'. Dat wierp wel weer een ander licht op dit stuk. Carters repertoire was doorspekt met popsongs uit alle hoeken en gaten, die allemaal een andere draai kregen. Zo werd George Harrisons 'Something' als bossanova gezon-

gen. Ze kwam goed weg met deze aanpak. Dat gold ook voor een aantal andere Beatlesongs, die ze heel eigenzinnig, maar toch met veel respect voor de oorspronkelijke composities bewerkte. Wat mij trof was de vrolijkheid in haar uitvoeringen. Dat ze Van Morrisons 'Moondance' zong was een bewijs van haar gevoel voor goede songs. Dat is een song die aanspraak mag maken op het predikaat: 'het mooiste uit de twintigste eeuw'.

Ook het begeleidende trio mag niet worden vergeten. Pianist Coen Molenaar bleek een toetsenkoning te zijn. Met mooie lijnen, maar net zo gemakkelijk ook hamerend als McCoy Tyner, begeleidde hij. Ook soleerde hij ijzersterk. Bassist Mark Zandveld verbaasde met zijn Takamini B10 akoestische basgitaar met versterking en een strijkstok van een meter, waarmee hij de gitaar als een contrabas bespeelde. Dat deed hij stabiel en goed begeleidend. Drummer Joost Kesselaar was als altijd de rust zelve en begeleidde zonder te overheersen. Een prima optreden. (Hessel Fluitman)

FARMER'S MARKET

Gitarist Nils-Olav Johansen (staand)

In het Rotterdamse World Music and Dance Center trad 19 maart de formatie Farmer's Market op. De groep, met Stian Carstensen (accord), Nils-Olav Johansen (gt, voc), Finn Guttormsen (bg) en Jarle Vespestad (dr), speelde veelal een soort Oosterse blues, in vreemde maatsoorten en allerlei tempi. Johansens zang klonk soms als een muazzin, soms als een countryvariant van Stevie Wonder. Basgitaar en drums verzorgden de solide basis waarop Carstensen en Johansen konden floreren, alles gelardeerd met een grote dosis humor. Het hardnekkig doorklappend publiek kreeg er geen genoeg van en ging pas na twee toegiften naar huis.

(Tekst en foto: Steven Molendijk)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

SHEBOP

Bezetting: Linda Westera (voc), Adriaan Stam (dr), Patrick Holleeder (p), Pieter Althuis (cb), Hein Jan van Vilsteren (tb) en Harmen Jan Teule (ss, as, ts).

Datum en plaats: 16 maart 2008, Theater De Kofferbak, Kampen.

SWINGENDE SOUL JAZZ

Twee sets van elk om en nabij een uur speelde Shebop op een regenachtige zondagmiddag in het goed gevulde Theater De Kofferbak. Maar het waren niet de weergoden die de mensen naar deze deels tot theater omgebouwde autogarage riepen. Het ging uiteraard om de band die, het mag nog wel eens gezegd worden, in 1999 het Nederlands Jazzconcours won (voorloper van de Dutch Jazz Competition). Sindsdien heeft de band twee cd's gemaakt, 'Shebop moves' (2001) en 'I am here' (2006). Een sfeervol aangeklede Bühne die de ambiance van een huiskamer suggereerde, vormde het decor voor zangeres Linda Westera en 'haar mannen'. Een achtergrond die een zekere intimiteit teweegbracht waar de band goed in aarde.

Shebop (archieffoto: Jan Penninkhof)

Zes getalenteerde musici, aansprekend repertoire en een aandachtig publiek vormden de ingrediënten van een bijzonder luisterrijk concert. De muziek van Shebop ademt de sfeer van 'jazzstandards', toegankelijk en herkenbaar. Swing en souljazz, gelardeerd met vleugjes bebop, funk en latin zijn het idioom van Shebop. Er werd vlot gespeeld en bekwaam gemusiceerd. Basis daarvoor zijn de kundige en inventieve arrangementen van met name trombonist Hein Jan van Vilsteren. Hij vormt de blazerssectie samen met Harmen Jan Teule op saxen, die ogenschijnlijk moeiteloos van sopraan naar alt en tenor wisselt. Contrabassist Pieter Althuis lijkt het enfant terrible van de band. Niet alleen vormt hij met drummer Adriaan Stam een puik ritmetandem met degelijk basspel, maar zijn baslijnen zijn van tijd tot tijd frivool en in de soli uitdagend avontuurlijk. Opmerkelijk is het innemende spel van pianist Holleeder, vooral in samenhang met de zang van Westera. Er ontstaan mooie harmonieën tussen hen beiden in de wijze waarop Holleeder 'reageert' én anticipeert op de vocalen.

Technisch zeer bekwaam wat Shebop laat horen, door-dacht en mooi gedaan. Naarmate het concert vordert werden de kaders wat meer losgelaten en creëerde de band een meer losse sfeer. Wat mij betreft komt dat het musiceren ten goede waardoor ook de improvisaties het klankbeeld kunnen completeren. Aan de capaciteiten van Shebop zal het niet liggen. Een zestal dat borg staat voor kwaliteit en muzikaliteit.

(Frank Huser)

Luister ook naar de band op <http://www.shebop.nl>.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

EDDIE HAMM EN THE SWING PAPAS

Eind november vertelde ik u op deze plaats over mijn ontmoeting met bassist Eddie Hamm, ooit – tijdens de oorlogsjaren – lid van The Swing Papas, het orkest dat eigenlijk de voorloper was van de Dutch Swing College Band. Zaterdag 29 maart heb ik Eddie weer ontmoet, opnieuw tijdens de Dr. Jazz Reünie, die ook dit keer in Wageningen werd gehouden. Al voor de 87ste keer!

Daar lag een eerste concept van het boek over de Swing Papas ter inzage, of – zoals ze in de oorlogsjaren ook wel genoemd werden toen Engelse namen verboden waren – de Slingervaders. Eddie Hamm vertelt in dat boek uitvoerig over het ontstaan van de band, de activiteiten, zoals optredens en plaatopnamen, en geeft een zeer uitgebreide discografie waarin alle titels vermeld worden die de band ooit heeft opgenomen. Met uiteraard voor elke opnamesessie de bezetting van het orkest. Het waren – als ik mij goed herinner – in totaal 119 titels en daarvan zijn er zo'n 110 teruggevonden. De geluidskwaliteit van al die glasplaten is zeer variabel, super hifi hoeven we niet te verwachten.... Bij het boek horen vijf cd's waar al die bewaard gebleven titels opstaan, in mp3-formaat.

Tijdens de Dr. Jazz Reünie konden belangstellenden het boek rustig inzien. Daar bleek maar weinig belangstelling voor te zijn, ondanks het feit dat er die dag in Wageningen toch heel wat oude heren rondliepen die zich de Swing Papas vast nog wel kunnen herinneren. Maar die geringe belangstelling onderstreepte wel het besluit om het boek te zijner tijd in zeer beperkte oplage ter beschikking te stellen, mogelijk zelfs alleen op aanvraag. De prijs zal zeer redelijk zijn, al moeten de kosten uiteraard gedekt worden. Maar er is geen winstoogmerk. En voor wie dat wil is het ook mogelijk alleen de cd's met al die titels te kopen. Eddie Hamm – inmiddels 87 jaar oud! – vertelde me weer heel enthousiast over zijn werkzaamheden en de plannen die nu toch definitieve vormen beginnen aan te nemen. Ik was jaloers op de vitaliteit van deze man. Ik houd u op de hoogte over de vorderingen van dit project.

Zo'n Dr. Jazz Reünie is voor mij altijd weer een geweldige dag. Om urenlang omringd te zijn door gelijkgestemde jazzliefhebbers en met velen van hen te kunnen praten over onze 'liefde' maakt elke reünie voor mij bijzonder. Ik zie al weer uit naar de volgende keer, op zaterdag 11 oktober a.s.!

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (<http://home.tiscali.nl/tradjazz>) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

TEDDY CHARLES: LANDED AT LAST

Very likely the most talented of all jazz players to have been born in Chicopee Falls, Massachusetts, vibraphone player Teddy Charles settled in New York in 1946 and soon found himself sharing 52nd Street bandstands with such notables as Red Norvo, Max Roach, Oscar Pettiford and Hank Jones. He did some studying at Juilliard; some touring with bands led by Benny Goodman and Artie Shaw; and some freelancing with Buddy DeFranco, Anita O'Day, Jackie Paris, Slim Gaillard and other leading lights of the day. Charles recorded with Mingus, Miles, Wardell Gray, Jimmy Raney, Chubby Jackson, Shorty Rogers, Art Farmer, Booker Little, Mal Waldron and Gigi Gryce, among others – and passed along hints for four-mallet playing to such peers as Don Elliott, Terry Gibbs and Tito Puente. Most significantly, he embarked on a landmarked series of small group recordings for the Prestige and New Jazz labels: LPs with titles like 'New Directions', 'Collaborations West', 'Evolution' and 'Coolin'.

It all sounds like the summary of a long and fairly successful musical career, right? But most of the above took place during the 50s, when Teddy Charles was one of the most active and omnipresent figures on the New York jazz community. The fact is that this vibist, who'll mark his eightieth birthday next month, has lived an extremely full life – both musical and nautical – in the years since then and is far from finished. He's still very much on the scene and was top of the bill last month at the Vanguard.

Teddy Charles: 'Coolin'

"I was first attracted to sailing during family vacations on the Connecticut coast," recalls Charles on the phone from his Suffolk County home. "Then later, I got back into it during the period when I had a group with Mingus – a musical genius, to be sure, but he was driving me out of my brain and I thought that sailing again would be a welcome relief. So I bought a share in a schooner with a trombonist named Dick Rath, who'd been playing with Eddie Condon. He started booking tours on it. As time went on, he'd ask me to serve as captain on those excursions. As the years went on, there were more boats and many more charter excursions. Spent lots of time in the Caribbean, generally away from music. Eventually, though, I moved back to New York and began to play more regularly at area venues. This was around 1980. We recently sold our last large vessel, though I've kept a smaller one just for my own pleasure. So am I now out of the charter business? Hopefully, yes!"

Charles is looking forward to a couple of recordings soon for two labels – Steeplechase and Smalls – but says he's holding back until both band and material are fine-tuned. Meanwhile, he can frequently be heard at The Vine, a comfy spot in Greenport, and at weekly jam sessions in his own home. For the engagement at the Vanguard for a full six nights last month, he used the same foursome that wins the day on saxist Chris Byars fine new Smalls CD 'Jazz Pictures at an Exhibition of Himalayan Art' (Smalls). The other players were John Mosca (trombone), Ari Roland (bass) and Stefan Schatz (drums).

"Teddy's a remarkable man, then and now," enthuses Byars. "Those Prestige sides were so bold, so daring, and they swung madly. Remember, it was tough going for jazz and jazz musicians from the mid-60s through the 80s. Guys like Gigi Gryce and Lucky Thompson, who'd had so much success earlier, just didn't know how to respond to changes on the musical climate. Teddy was another player who departed the scene for awhile. And maybe that's a good thing because he's not only survived but flowered. When we first made contact by phone last year, I was very clear in expressing my admiration for his work and the paths he's chosen to take over the years. And what diverse talents he's shown. He collaborated with Jimmy Guiffre, Bob Brookmeyer, Gil Evans and George Russell. Did an Ellington record with Hall Overton and Oscar Pettiford. Played a smoking date with Thad and Elvin Jones. Put out a 'Guys & Dolls' album, and then another of Russian classical music played in a jazz style. He's always had much to offer. Eventually, I trekked out to Riverhead with my group. We crammed into his living room and had a great time playing some charts I'd written on some of his tunes. Great fun! When we played at Smalls in October, we mixed blowing tunes with some of my own arrangements of his old numbers. Technique? Well, I don't know if he had a vibraphone out there on the boat during all those years. But he doesn't seem to have lost anything, in terms of chops. To put it metaphorically, I almost feel as if he's had a little golden statue that he's been polishing all these years, and saving it for us. You know, I really love records. CDs are truly great. Still, for someone like Teddy to offer all this excitement and emotion in person, with the audience sitting right there, that's so cool."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

HET NIEUWE JAZZ BULLETIN IS UIT

Jazz Bulletin 67 is uit. Met daarin onder meer:

- Een oeuvre-overzicht van slagwerker Pierre Courbois, winnaar van de VPRO/Boy Edgar Prijs 2008;
- Een terugblik op de jazzcriticus Rudy Koopmans, die 25 jaar geleden overleed;
- Een interview met pianist Gideon van Gelder;
- Een profiel van het cd-label Blue Jack Jazz Records;
- De vaste column van Kevin Whitehead;
- Jan J. Mulders jazzkroniek, en een nieuwe aflevering van de serie Jazzstraat van fotograaf Pieter Boersma.

Meer info? Klik hier op: <http://www.jazzarchief.nl>.

Concerttips van Peter J. Korten

Het Rotterdamse netwerkpodium wordt uitgebreid met een nieuwe locatie. Het WMDC, World Music & Dance Centre, gaat dit voorjaar plaats bieden aan tien concerten. Daarbij worden allerlei vormen van wereldmuziek gecombineerd met jazz. Sommige van deze concerten zullen JazzFlits-lezers aanspreken en daarom ook hier genoemd worden.

Donderdag 10 april

Jwo's Maghreb Jazz is de band van gitarist Jan Wouter Oostenrijk. Hij speelt nu jazz en raï maar leerde ook klassiek en flamenco. Oostenrijk treedt vaak op in Marokko en komt naar Rotterdam met Mohamed Bouhanna (darbouka, bendir), Salex Abdikader (cracab, tar, bendir en bongo's) en Rachid Khelifi (drums). De groep weet jazz vlekkeloos met Arabische muziek te combineren.
(WMDC, tel. 010-244 45 16)

Zaterdag 12 april

Eric Vloeimans' Gatecrash

Al geruime tijd is deze 'elektronische' groep van trompettist Eric Vloeimans in het land te zien, maar voor wie hem tot nu toe gemist heeft is er nu de kans. Samen Met Jeroen van Vliet, Gulli Gudmundsson en Jasper van Hulten. De groep speelt energieke improvisaties, maar het draait meestal om grooves en beats. Eric heeft zijn effectendoos helemaal onder controle! Luister alvast naar zijn tweede live-cd 'Hyper'.

(Rotterdamse Schouwburg, Kleine Zaal. Let op: aanvang 00:30, tel. 010-411 81 10)

Donderdag 24 april

Trio Nuevo + Sandra Coelers & Harry Emmery

Weer zo'n stijlencombinatie. Dit keer de jazz en tango van saxofonist Dick de Graaf. Is de combinatie van stijlen al apart, de instrumentenkeuze is dat zeker ook. We gaan horen: viool (Michael Gustorff), accordeon (Hans Sparla), tenor- en sopraansax (Dick de Graaf), zang en gitaar (Sandra Coelers) en bas (Harry Emmery). De Graaf maakte knappe arrangementen (vaak stukken van Astor Piazzolla) voor de cd 'Jazz meets tango' en zal ze nu ook live laten horen. (WMDC)

Vrijdag 25 april

Eliane Elias Plays And Sings Bill Evans

Bezetting: Eliane Elias (piano), Marc Johnson (bas) en Adam Nussbaum (drums). Elias heeft beloofd 'Waltz For Debby' te spelen, maar zal natuurlijk ook ander werk van Bill Evans ten gehore brengen. Ze zingt ook! Drie topmusici die afzonderlijk een grote reputatie hebben opgebouwd. Een aanrader! (Lantaren/Venster, tel. 277 22 77)

Zaterdag 26 april

Alweer een grote naam: het **Dave Douglas Quintet**. Het Quintet bestaat al sinds 2000 en speelt hedendaagse originals. Composities en improvisaties zullen samensmelten tot unieke muziek. Even de hele bezetting: Dave Douglas (trompet), Donny McCaslin (tenorsax), Uri Caine (piano), James Genus (contrabas) en Clarence Penn (drums). Wie alvast wat wil horen van deze groep, luistert naar de cd 'The Dave Douglas Quintet Live at the Jazz Standard'. (Lantaren/Venster)

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.600 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

LEZERSREACTIES

'ZINGENDE' SAXOFONISTEN

In JazzFlits 94 werd bericht over een onderzoek waaruit bleek dat goede saxofonisten hun hoge noten 'zingen'. Voor lezer Cyrille Oswald was dat geen nieuws.

"Het gebruik van het strottenhoofd (larynx) is één van de basisprincipes van het blazen. Alle basale toon oefeningen (bijvoorbeeld 'overtone-matching', een oefening waarbij boventonen geoefend worden in combinatie met de gangbare grepen voor die tonen) berusten op dit principe. Zie onder meer de boeken van David Liebman en zijn betoog over het gebruik van de larynx. Een (boven)toon kan alleen maar goed geproduceerd worden met de juiste 'keelstand': de stand van het strottenhoofd moet corresponderen met de te spelen toon. Het is dus niet daadwerkelijk zingen (de stembanden trillen niet) maar het strottenhoofd neemt wel de vorm aan die bij de toon past die gespeeld wordt. Dat wetenschappers 'uit Australië denken te weten' dat 'professionele musici' hun strottenhoofd gebruiken bij hoge noten, is dus wel heel vreemd om te moeten lezen. Het strottenhoofd wordt gebruikt voor álle noten, en dit is zo'n beetje het eerste wat mij geleerd is en ook het eerste dat ik weer aan mijn leerlingen vertel. Het onderzoeksresultaat is zo'n ontzettend open deur dat dit geen plek verdient op de voorpagina. Verder is de JazzFlits een prima blad!"

Cyrille Oswald, saxofonist, docent

HULDE AAN JAZZFLITS

"De JazzFlits verdient een groot compliment. Met zorg gemaakt, door liefhebbers, actueel, breed, prettig om te lezen, voldoende diepgang. In deze tijd met zoveel jazzsites en e-zines valt me op dat JazzFlits consequent en sterk blijft van kwaliteit. Hulde! Dat moest ik even kwijt."

Tom Beek, saxofonist

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden reacties in te korten, te redigeren of te weigeren en is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl.

Vaste medewerkers: Paul Blair (New York), Gerard Bielderma, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers.

Rechten: Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS -website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

FESTIVALS

THE HAGUE JAZZ World Forum, Den Haag 23 en 24 mei

Met onder anderen: Miriam Makeba, Stanley Clarke, Randy Brecker Electric Band, Vanguard Jazz Orchestra, McCoy Tyner Trio met Joe Lovano, Flat Earth Society, Eddie Palmieri, Toots Thielemans, de Mike Stern Band met Anthony Jackson, Dave Weckl en Bob Franceschini, JazzKamikaze, Caroline Henderson, Sean Jones en Luisito.

In twee jaar tijd is The Hague Jazz uitgegroeid tot een festival van formaat. De derde editie heeft zo'n 75 concerten op tien podia in petto.

Meer info? Klik hier: <http://www.thehaguejazz.com>

Angelika Niescier speelt in Moers.
(Foto: Florian Schwinge)

JAZZFESTIVAL MIDDELBURG Abdijplein, Middelburg 10 tot en met 12 mei

Met onder anderen: EST, Al Di Meola, Bobby Previte & The New Bump, Archie Shepp, Panchito, Gatecrash, Rita Reys.

Middelburg kent al jaren een oude stijl-jazzfestival met de Pinksterdagen. Sinds vorig jaar is daar ook een component modern aan toegevoegd. Het festival heeft voor dit jaar een aantal grote namen weten te strikken. Op de vrijdag is er onder de noemer 'Jazz in the City' een uitgebreid muziek aanbod in diverse horecagelegenheden.

Meer info? Klik hier: <http://www.jazzmiddelburg.nl>

JAZZ COMES TO TOWN Epe 12 juli tot en met 9 augustus (op vijf zaterdagen)

Met: Hans Dulfer, Chris Barber, Kim Hoornweg, de Pepping Express, de Old Timers Jazzband uit Praag.

Meer info? Klik hier: <http://www.jazz-epe.nl>

MOERS FESTIVAL Freizeitpark, Moers 9 tot en met 12 mei

Met onder anderen: European Jazz Orchestra onder leiding van Niels Klein, John Zorn, Campbell Brothers, Jason Moran, The Peter Evans Quartet. Angelika Niescier, Avishai Cohen Roots Project, Cecil Taylor & Tony Oxley en Supersilent met Terje Rypdal.

Meer info? Klik hier: <http://www.moers.de/festival>

JAZZIN' WOERDEN Kerkplein, Woerden 31 mei

Met onder anderen: Wouter Hamel, Carmen Gomez, New Cool Collective, Lils Mackintosh, Quincey en Basily.

Het festival Jazzin' Woerden is gratis toegankelijk en begint om 15.00 uur.

Meer info? Klik hier: <http://www.jazzinwoerden.nl>

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL Binnenstad, Amersfoort 16, 17 en 18 mei

Met onder anderen: New Cool Collective, Nueva Manteca met 'Motown Mambo' Izaline Calister met het trio Peter Beets, Bas van Lier3 feat Def P., Tineke Postma, Bert van den Brink en Willem Helbreker, The Jazzinvaders, Stochelo Rosenberg en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw.

Bij het Amersfoort Jazz Festival ligt de nadruk op Nederlandse musici. Vrijdag 16 mei is er een kroegentocht. Veel aandacht is er ook voor Amersfoortse en regionale jazzinitiatieven. Zo treedt de Big Band On the Move op met als speciale gast latin-jazz-zangeres Josee Koning. De pianist Thijs Borsten krijgt op zaterdagavond carte blanche in Theater de Lieve Vrouw. Het festival is gratis toegankelijk.

Meer info? Klik hier: <http://www.amersfoortjazz.nl>

SCHEVENINGEN BIG BAND BATTLE Gevers Deijnootplein, Boulevard, Scheveningen 10 tot en met 12 mei

Met onder anderen: All Times Big Band, West Coast Big Band, Stage Band, The Residence Big Band, Nieuwe Veste Big Band, Swing Time Big Band, Seabreeze Big Band en Big Band Blast!

De Scheveningen Big Band Battle wordt georganiseerd door de Residence Big Band en de Stichting Scheveningen Bad. Elke band speelt vijftig minuten. De repertoirekeuze is vrij. In de jury zitten Adrie Braat, bassist van Dutch Swing College Band en Menno Daams, trompettist, arrangeur en bandleider.

Meer info? Klik hier: <http://www.residencebigband.nl>

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**HERSENACTIVITEIT TIJDENS IMPROVISEREN**

Tijdens het improviseren zetten de hersenen eenzelfde mechanisme in werking als tijdens het dromen, zo bleek volgens de onderzoekers Charles Limb en Allen Braun: allereerst worden de remmingen uitgeschakeld en vervolgens wordt de zelfexpressie ingeschakeld. Dat gebeurt in hetzelfde hersengebied dat voor het vertellen van autobiografische verhalen wordt gebruikt. Het was voorts opmerkelijk dat de improviserende jazzmusici hun zintuigen scherpten. Hersengebieden voor tast, gehoor en zicht werden tijdens het improviseren extra geactiveerd, ondanks dat de musici niets anders aanraakten, zagen of hoorden dan daarvoor. Met de opgedane kennis hopen de onderzoekers betere behandelingen bij hersenletsel te kunnen ontwikkelen. Limb denkt niet dat de magie van improviseren door alle onderzoek verloren gaat, zo zegt hij in een bericht van de Associated Press van 10 maart: "It's like knowing how an airplane flies. It's still pretty magical."

DENNIS IRWIN OVERLEDEN

Bij leven was Dennis Irwin begeleider van de vocalisten Jackie Paris, Betty Carter, Annie Ross, Tania Maria en Mose Allison. Ook Stan Getz, Johnny Griffin, Horace Silver, Matt Wilson en Chet Baker maakten van zijn diensten gebruik. De bassist verleende medewerking aan zo'n vijfhonderd platen.

(VERVOLG CD-RECENSIE VAN PAGINA 12)**CD-JAZZINVADERS**

Maar ook het samenspel van deze technisch zeer begaafde blazers maakt indruk door de mooie harmonieën die het bigbandgeluid versterken. Het wordt gelukkig nergens zwaar met massief dichtgetimmerde muren van geluid. Het blijft fris en authentiek. 'Blow!' werkt aanstekelijk en swingt van begin tot eind. Het uitroepteken in de titel van deze schitterende plaat is zeer terecht. (Frank Huser)

ZOEKFUNCTIE OP JAZZFLITS-WEBSITE

Op de **JAZZFLITS**-website kunt u alle oude nummers inzien. Om het u gemakkelijk te maken staat een zoekprogramma van Google op de site. U kunt daarin uw zoekterm tikken en krijgt vervolgens een overzicht van alle nummers van **JAZZFLITS** waarin het gezochte voorkomt.

DE NIEUWE JAZZMOZAÏEK IS UIT

In het nieuwe nummer onder meer: interviews met Michel Herr en Pascal Schumacher, festivalnieuws, de rubriek De Jazzlezer van Bert Vuijsje, artikelen over de Antwerpse Jazzclub, De Roma, Alano Gruarin en de Third Stream.

KLIK HIER:

<http://www.jazzmozaiek.be>

LEES JAZZMOZAÏEK KOSTELOOS ALS PDF**SCHILDER KAREL APPEL EN DE JAZZ**

Het Cobra Museum in Amstelveen biedt nog tot 1 juni de gelegenheid een bezoek te brengen aan de tentoonstelling 'Karel Appel JAZZ – 1958/1962.' Er zijn, meldt *de Volkskrant* van 7 februari, 23 schilderijen uit die periode te zien, waarvan er tien werden gemaakt tijdens de opname van de veelgeprezen documentaire 'De Werkelijkheid van Karel Appel' (Jan Vrijman – 1961). Ook te bezichtigen in Amstelveen zijn twee films van fotograaf Ed van der Elsen. In 'Karel Appel – Componist' (1961) is zijn compositie 'Musique Barbare' te horen zoals die werd gebruikt voor Vrijmans eerste docu. Daarin is ook Dizzy Gillespies 'Lyrics for Karel Appel' (1961) te beluisteren, uitgevoerd door de bebopnestor zelve. Karel Appel overleed in 2006. Hij was 85 jaar. (JL)

(<http://www.cobra-museum.nl>)

BEZOEK HET MICHIEL DE RUYTER-ARCHIEF

KLIK HIER OP: <http://mdr.jazzarchief.nl/>

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ?

KLIK HIER OP: <http://www.jazzmasters.nl>